

www.apostolskacirkev.cz

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

Vydává: **APOŠTOLSKÁ CÍRKEV** ve spolupráci s nakladatelstvím **Life Publishers International**

Muži ve víře

Léto 2019 | šestý ročník

Mark Entzminger a Scott Harrup | strana 4-9

Otcovské požehnání: Co Písmo učí otce o výchově dětí

Děti jsou požehnání, o které máme pečovat, nikoliv projekt, který máme řídit!

Robert C. Crosby | strana 10-13

Rozhodné vůdcovství: biblický způsob, jak najít moudrost

Jak máme jako pastoři a Kristovi následovníci poznávat cestu moudrosti? Jestliže nám Bible na nějakou otázku nedává jasnou odpověď, jak si můžeme být jistí, že se rozhodneme správně?

Fred Stoeker | strana 14-19

Miluj svou ženu, jako Kristus miloval církev: co Pavel vyučuje manželské páry ohledně manželství

Jakmile manžel přestane sám sebe vnímat jako řídicí centrum a začne na sebe nahlížet jako na zdroj života, dozná jeho manželství radikální proměny.

George Paul Wood | strana 20-23

Co Ježíš učí muže ohledně peněz, sexu a moci

Jsou-li peníze, sex a moc znamenání mužství, musíme dospět k závěru, že Ježíš v této oblasti zásadním způsobem selhal. Byl totiž chudý, svobodný a služebník.

Viktor Baláž | strana 24-26

Služba mužům - výzva pro každého chlapa

Přejeme si růst církve, stabilní sbory a zdravé rodiny, ale naplnění krásného přání se neobejde bez duchovně rostoucích a stabilních mužů - služebníků, kteří budou zároveň velmi dobří manželé a otcové.

Dan Erickson | strana 27

Frustraní muži aneb skutečná služba vychází ze správně nastavených vztahů

Společnost nám podsouvá, že přátelství mezi dvěma muži podobné starozákonnímu přátelství Davida s Jonathánem je nemožné či dokonce nebezpečné.

Joy E. A. Quallsová | strana 28-31

Po čem letniční ženy touží

Jestliže vskutku věříme, že zmocnění Ducha svatého nabourává genderové stereotypy, musíme být ochotní přistupovat k ženám v církvi se stejným respektem, jaký prokazujeme mužům.

Jason Morrison | strana 32-34

Revitalizace církve v Čechách - část první

Říká se, že skutečnou zkouškou jakéhokoliv hnutí je, zda dokáže přežít svoji druhou nebo třetí generaci.

Maurice H. Lednický | strana 36-39

Zodpovědnost těch, kdo používají službu jako nástroj k vedení

Koncept vedení prostřednictvím služby se vymyká běžnému chápání vůdcovství. Na první pohled se jedná o protimluv.

Jeffrey W. Dove | strana 40-41

Hrdinové v našem středu

Hrdinové ve vašem středu vždy nepatří k těm nejspolečenštějším tvorům a k lidem, s nimiž každý dobře vychází. Jejich věrnost ve službě, závazku, dávání a modlitbě však dokáže „posilnit vaše paže i vaši vizi“.

Co výbušného může být na službě mužů(m) v církvi?

Vážení čtenáři,

dovolte, abych vás přivítal při čtení dalšího čísla našeho Magazínu. Minule jsme se věnovali tématu služby žen v církvi, které bývá poměrně hojně diskutované a patří mezi ty oblasti praktické teologie, kde se ani napříč denominacemi, ani v rámci té vlastní na některých otázkách neshodneme. Oproti tomu se dnešní obsah Magazínu zdá úplně pohodový. Co výbušného může být na službě mužů(m) v církvi?

Výbušného možná nic, ale pár věcí vás přesto může překvapit. Dozvíte se například, že muži v naší Apoštolské církvi tvoří početní menšinu (podle odhadů najdeme v našich sborech zhruba dvoutřetinovou převahu žen). Přesto na nich stojí značná část významných služeb. Aby je zvládli spolu s mnohdy náročnou prací a péčí o zajištění rodiny, nemají už mnoho prostoru navštěvovat aktivity, které jsou specificky zaměřené na jejich duchovní a sociální rozvoj. To je možná důvod, proč se službě mužům v naší denominaci v nějaké podobě věnuje pouze necelá polovina sborů, přičemž většina z nich pouze nepravidelně. Na podobné aktivity již prostě nezbyvá čas. Jak k tomu přistoupit a případně to změnit se dočtete v článku Viktora Baláže.

Dále pro vás možná bude překvapivé, jak jeden z našich autorů definuje větné spojení z verše v listu Efezským 5,23, že „muž je hlavou ženy“. Na rozdíl od současných čtenářů údajně efezští křesťané výrazu „hlava“ rozuměli nikoliv pouze ve smyslu vedoucí autority, nýbrž také ve smyslu *zdroje života*. Takto chápané pojetí má podle autora článku rozptýlit zmatky ohledně vůdčí role mužů v manželství. Zdůrazňuje totiž spíš obětavost než vedoucí pozici.

Zajímavý pro vás může být i článek, který jsme nazvali podle známého filmu s Melem Gibsonem a Helen Huntovou *Po čem (letniční) ženy touží*. Ten jako jediný napsala pro toto číslo žena a snaží se v něm mužům sdělit, co od nich letniční ženy očekávají. Dále se můžete těšit na pravidelnou sérii od Maurice Lednického o vedení prostřednictvím služby a na článek ze série od Jasona Morrisona na téma revitalizace církve.

V minulém úvodníku jsem také zmínil, že se chystám na setkání editorů cizojazyčných verzí Magazínu do Budapešti. To proběhlo ve dnech 9. – 11. dubna a musím říct, že se neslo ve velmi povzbudivém duchu. Bylo podnětné setkat se jak s vedoucími zástupci nakladatelství Life Publishers, které je „hlavou“ (rozuměj *zdrojem* článků i financí :-)) projektu, tak s těmi, kdo pracují na jednotlivých jazykových mutacích v Rumunsku, Švýcarsku, Německu, Maďarsku, Kanadě a dalších zemích. Mohli jsme se nejen vzájemně povzbudit, ale i přiučit jeden od druhého. Doufám, že to v budoucnu povede k ještě větší kvalitě naší práce. V této souvislosti chci poděkovat vám, čtenářům, za přízeň a věrnost a v neposlední řadě i za vyplnění dotazníků, které jsem některým z vás zaslal. Výsledky ankety se pro nás staly cennou zpětnou vazbou.

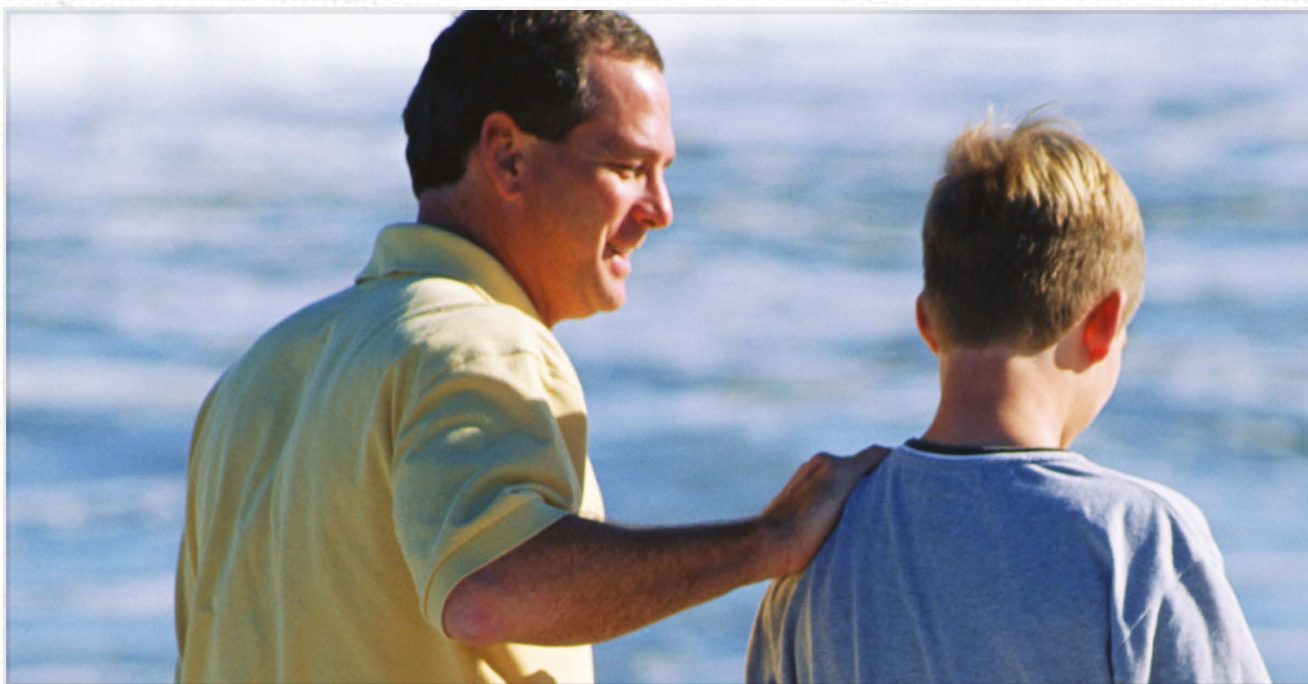
Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana
Editor české verze

Otcovské požehnání: Co Písmo učí otce o výchově dětí

Mark Entzminger a Scott Harrup

Dnešní otcové mohou do životů svých dětí předávat životodárná požehnání, jejichž význam přesahuje hranice časnosti. Mohou zároveň sledovat, jak se tato požehnání naplňují, ovšem pouze tehdy, budou-li se držet následujících biblických principů.

V jednom z nejdojemnějších rodinných příběhů Písma umírá v Egyptě patriarcha Jákob (známý též jako Izrael) poté, co prožil intenzivní život trvající hodně přes sto let. Než odejde, shromáždí ke smrtelné posteli své syny a předává jim slova plná pravdy a upřímnosti (Genesis 49,1-28). Umírající Jákob nad svými syny vyslovuje Boží požehnání, několik ze svých dětí ale i napomíná: „Každému z nich udělil požehnání, jaké mu patřilo“ (Genesis 49,28 – B21).

Kniha Genesis věrně a bez příkras vykresluje chod rodiny, jež představovala zakládající klan Bohem vyvoleného národa. Jákobovo otcovské hodnocení odráželo desítky let, kdy sledoval chování svých synů v nejrůznějších životních situacích – činy chvályhodné i hanebné. Sám Jákob okradl zákeřnou Istí svého bratra Ezaua o požehnání jejich otce Izáka. Ovšem i Izák a jeho otec Abraham měli své charakterové vady. Byli však lidmi víry.

Vyprávění knihy Genesis předává dnešním otcům nádhernou pravdu: pokud milují Boha, mohou se stát nástrojem nadpřirozeného vlivu, který promění životy jejich dětí. Příběh z Genesis otevírá biblickou cestu k bráně směřující k Bohem vedenému otcovství, které děti cíleně ovlivňuje správným směrem. Stejně jako Jákob mohou i dnešní

otcové předávat do životů svých dětí životodárná požehnání, která přesahují hranice časnosti a sledovat, jak se při nich naplňují.

Tato požehnání představují víc než jen slova a modlitby. Zahrnují v sobě vše, čím člověk je a čeho se kdy v životě dotkne – vše, čím se chlapec či dívka v životě stanou.

OSOBNÍ PŘÍTOMNOST

Žijeme v kultuře, která dokáže táty přesvědčit, že pouhá virtuální přítomnost může formovat životy jejich dětí. Posílají svým dětem textové zprávy prostřednictvím mobilu či sociální sítě nebo jim „lajkují“ příspěvky na Facebooku. Nic z toho však nenahradí blízkost plynoucí z fyzického kontaktu mezi otci a jejich dětmi podle Božího plánu. Vzpomeňme na Deuteronomium 6,6-7: „*At' jsou tato slova, která ti dnes přikazují, ve tvém srdci. Opakuj je svým synům, mluv o nich, když pobýváš ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš.*“

Tato pasáž hovoří o osobním kontaktu a interakci mezi rodiči a dětmi v průběhu celého dne. Jistě, naše novodobé pracovní i školní povinnosti a naše vztahy s dalšími lidmi mimo rodinu na nás v průběhu dne kladou nejrůznější nároky. Jestliže si však vytyčíme cíl být s dětmi při každé možné příležitosti, počet takových okamžiků se znásobí.

Příliš mnoho rodičů tuto pasáž aplikuje na základě mylného předpokladu, že „stačí, když jsme spolu ráno a během jídla...“

To je nepochybně dobrý začátek, ale potřebujeme se učit s našimi dětmi sdílet každý aspekt našich životů. Deuteronomium nám plasticky vykresluje obraz dětí, které pozorují každý krok svých rodičů – od chvíle, kdy vstanou, po okamžik, kdy uléhají k spánku.

Děti nás ve všem napodobují, a proto musíme Boží slovo aplikovat v praxi. Potřebujeme svou víru aktivně žít, aby se jí od nás děti „nakazily“. Není to o tom v autě prohlásit: „Synu, když jsme teď spolu sami, pojďme si pohovořit o Bibli.“

Důležitější je, abychom v okamžiku, kdy se při té cestě autem něco stane, byli natolik plní víry a Božího slova, že je i ve vyjaté situaci budeme aktivně uplatňovat.

Jakmile poprvé uslyšíte vaše děti opakovat vaše slova, okamžitě vás napadne: „To snad ne! Nikdy by mě nenapadlo, že pochyty zrovna tohle!“

Deuteronomium nás vyučuje, že se nemáme divit, když nás děti napodobují. Neustále nás sledují a pozorují, ať už si to uvědomujeme či ne. Deuteronomium nás proto vybízí: buďte si toho vědomi a dovolte své víře, ať se skrze vás před vašimi dětmi volně projevuje.

OSOBNÍ VZOR

„Ustanovil svědectví v Jákobovi, v Izraeli vydal zákon a přikázal našim otcům, aby s ním seznamovali své syny, aby ho poznalo budoucí pokolení - synové, kteří se jim narodí. Ti povstanou a budou to vyprávět svým synům, aby složili svou důvěru v Boha, nezapomínali na Boží činy, jeho příkazy střežili“ (Žalm 78,5-7).

Jak přesně vypadala ona „svědectví“, jež Bůh pro svůj lid ustanovil? Kromě požadavků obětního systému představovala detailní návod na každodenní život. Pokud lidé chtěli předat Boží zákon příští generaci, museli den za dnem pečlivě naplňovat požadavky Zákona, a to jak během práce, tak i během volného času.

Tátové by měli žít tak, že jejich děti budou vyrůstat v poznání Boha a budou od nich čerpat inspiraci pro všechno, co pro jejich život Bůh připravil. Není to výzva k zákonictví nebo vlastnímu ospravedlňování, ale zdravý novozákonní důraz na to, abychom žili stejně, jako žil Ježíš, a vlastním příkladem k tomu vedli i naše děti. Pokud se nám to podaří, vytvoříme mezigenerační řetězec modelu zbožného života, jehož prostřednictvím se bude živá víra předávat z pokolení na pokolení.

Náš nejstarší syn Colby to pochopil, a dokonce v této oblasti pomáhá ostatním. Snaží se navazovat přátelství s dětmi, které nemají pevnou víru nebo dobré rodinné

zázemí. Společně s ním se za tyto děti modlíme. Jeden z jeho prvních školních přátel vyrůstal v nevěřící rodině. Když mu Colby věnoval Bibli, jeho rodiče ho donutili, aby mu ji vrátil. Byla to drsná lekce, kvůli níž jsme si uvědomili, jak moc jako rodiče ovlivňujeme vztah svých dětí ke Kristu.

Je mi výsadou, že má dnešní služba stojí na ramenou dvou generací křesťanů pocházejících z církve Assemblies of God, které tu byly přede mnou. Moji prarodiče pomáhali založit sbor, v němž jsem vyrůstal. Moje babička se stala jednou z prvních křesťanských učitelek. Učila děti nepřetržitě po dobu více než šedesáti let a zároveň vedla dívčí zájmový klub. Moji rodiče se seznámili na biblické škole Trinity Bible Institute a můj otec v době mého narození několik let pastoroval sbor v Německu. Po celý život s matkou oba aktivně sloužili v církvi. Táta vedl dokonce dětskou službu, kterou jsem v našem sboru navštěvoval.

Byli mi vzorem služby a intenzivního života s Bohem, který jsem u nich zblízka sledoval. Dodnes v mé mysli a v mém srdci zůstává vyrytý jejich životní vzor, když sloužím dětem z našeho společenství.

POŽEHNÁNÍ

Když je život zbožného otce v souladu s vyznáním jeho víry, nabírají jeho slova obrovskou moc a dokážou ovlivnit budoucí osud dítěte. Vyslovování požehnání nad dětmi je klíčem k tomu, aby jejich vývoj a výchova zůstávaly pod bezpečnou duchovní ochranou.

Vaše požehnání udělá víc, než jen ovlivní životy vašich dětí. Zároveň přináší novou dynamiku i do vašich životů jako rodičů. Jistě, když žehnám svým synům, působí to veliké věci v jejich životech. Pokud však na ně hledím tak, že představují Boží požehnání pro můj vlastní život, začnu je vnímat jinými očima. Nejsou pro mě břemenem. Nestojí mi v cestě. Nejsou to „problémové děti“. Stanou se bezedným zdrojem radosti, která prostupuje každou částí mé bytosti.

Během let strávených ve službě jsem byl v různých rodinách svědkem řady situací, z nichž jsem pochopil, že mnozí rodiče nemají svá srdce na správných místech a nejsou vůbec schopní promlouvat nad svými dětmi opravdová požehnání. Vnímají je totiž jen jako nepříjemnou komplikaci, finanční výdaj a překážku k naplňování vlastních snů.

Pokud bych měl dnešním otcům udělit jednu jedinou radu, řekl bych jim: „Tátové, zaměřte svá srdce na to, abyste na vaše děti nahlíželi jako na požehnání, o které pečujete, a ne na projekt, který řídíte!“

Budete-li správci dobrých věcí, které Bůh vložil do srdcí vašich dětí, a budete-li jim pomáhat objevovat jejich maximální potenciál v Bohu, pomůžete jim stát se úspěšnějšími a význačnějšími, než kdybyste se jim snažili vnucovat své vlastní sny.

Co říká Boží slovo o vašem synovi

Mnoho biblických principů týkajících se výchovy dětí se dá vztáhnout na obě pohlaví. Tento text se však týká zejména přístupu otců k jejich synům. Otcům hrozí, že se nechají strhnout svou mužskou soutěživostí a dovolí, aby zastínila zdravý úsudek vůči jejich dospívajícímu potomkovi. Otcové mohou být hrubšího zrna, nikdy však nesmí své děti duševně ani fyzicky týrat.

„Otcové, nedrážděte své děti k hněvu, ale vychovávejte je v Pánově kázni a napomenutí“ (Efezským 6,4).

„Když mládenci vyrostli, stal se Ezau mužem znalým lovu, mužem divočiny, kdežto Jákob mužem mírným, bydlícím ve stanech“ (Genesis 25,27).

Zde nacházíme hluboký vhled do společnosti dnešního světa, která trvale útočí na role jednotlivých pohlaví. Tátové mohou své syny brát na ty nejnapínavější venkovní výpravy, ale stejně tak je mohou učit pomáhat v domácnosti. Oba aspekty života mají biblickou oporu.

„Jako šípy v ruce hrdiny jsou synové zrození v mládí. Blahoslavený je muž, který jimi naplnil svůj toulec!“ (Žalm 127,4-5).

Existuje Bohem daný ochránářský prvek mužnosti. Metafora použitá v těchto verších oceňuje význam věrných dětí, zejména pak hodnotu silných synů. Vyučujte vaše syny tomu, aby byli příkladem obětavé lásky a připraveni položit životy za svou matku, sestru nebo kohokoli, s kým je zle nakládáno.

„Timoteovi, vlastnímu synu ve víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a Krista Ježíše, Pána našeho“ (1. Timoteovi 1,2).

Zde nalézáme ústřední pravdu týkající se výchovy syna: vaším hlavním cílem musí být, aby byl především vaším „synem ve víře“. Jestliže mu dáte všechno na světě, ale ztratíte jeho duši, utrpíte nenapravitelnou ztrátu.

„Můj synu Abšalóme, můj synu, můj synu Abšalóme. Kdybych tak mohl zemřít namísto tebe, Abšalóme, můj synu, můj synu“ (2. Samuelova 19,1).

Toto je jeden z nejsrdceryvnějších citátů Písma týkajících se otcovství. Hovoří o samé podstatě zbožného otcovství. Zbožný táta přinese jakoukoli potřebnou oběť k tomu, aby zachránil svého syna, který s něčím zápasí. David již Abšalóma zachránit nemohl. Vaše přímluvy za vašeho syna však v jeho životě mohou způsobit nedozírné změny.

V průběhu celého života mi moji rodiče vždy byli obrovským požehnáním. Projevilo se to i v nedávné době, kdy jsem stál před určitou změnou ve své mé službě. Když jsem se stěhoval z Jižní Dakoty, kde jsem vykonával oblastní službu, do národní kanceláře ve Springfieldu ve státě Missouri, mi rodiče mi řekli: „Byli bychom moc rádi, kdybys zůstal blíž domovu. Božího povolání na tvém životě si ale ceníme více než mít tě poblíž.“

To je žehnání. To je postoj: „Uvolňuji tě. Pečuji o to, co do tebe Bůh vložil.“

Stejně tak se chci chovat ke svým synům. Jestliže se prioritně nezaměřím na jejich kázně, poslušnost a dodržování pravidel, ale budu pečovat o to, co Bůh vložil do jejich srdcí, promění to ráz našich rozhovorů. Od základů to přetvoří mou rodičovskou zkušenost.

Znamená to, že k výchově nepatří vyučování a kázeň? Patří! Žehnat můžete i na dálku, ale být rodičem na dálku možné není. Jen vašim dětem žehnat a netrávit s nimi kvalitní čas, vyjde podobně naprázdno, jako o tom píše Jakub: „*Budou-li bratr nebo sestra nazí a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: ‚Odejděte v pokoji, zahřejte se a nasytte se,‘ a přitom jim nedáte to, co potřebují pro své tělo, co je to platné? Tak i víra: nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá*“ (Jakub 2,15-17).

Jakubova slova by se na naše téma dala parafrázovat nějak takto: „Tak i žehnání dětem: neprovází-li ho osobně věnovaný čas a vyučování, je samo o sobě mrtvé.“

VYUČOVÁNÍ

„*Můj synu, slyš naučení svého otce, nezavrhuji poučení své matky*“ (Příslaví 1,8).

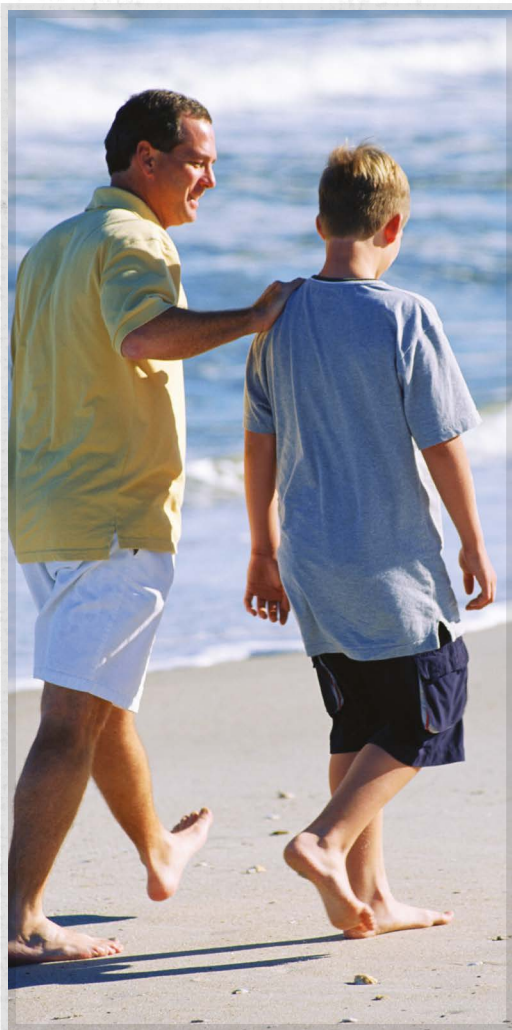
Čím více důvěry si vybuduješ, tím větším svobodám se ve výsledku smíš těšit.

V Božím slově najdeme vyučování pro každou oblast života. Klíčem k vyučování našich dětí je jeho kontinuita a soustavnost. Vysvětlím to na příkladu. Jedno z témat, jímž jsme s mou ženou Christie začali naše syny učit již od útlého věku, je důvěra – čím více důvěry si vybuduješ, tím větším svobodám se ve výsledku smíš těšit.

„Když tě požádáme, abys něco udělal, a ty to uděláš, buduje to naši důvěru. Když tě ale o něco poprosíme, a ty to neuděláš, naše důvěra naopak slábně.“ Nedávno jsme si

se synem Colbym povídali o něčem úplně jiném, když se mu náhle rozsvítlo. „Už to chápu,“ zvolal nadšeně. „Když udělám, co jsem slíbil, obnovuje to vaši důvěru ke mně.“ Šlo o to, že při jízdě na kole nedodržoval některá pravidla silničního provozu. „Je to důležité,“ trval jsem na svém. „Když uvidím, jak se řídíš značkami a pravidly při jízdě na kole, jednoho dne ti budu moci svěřit auto.“

Co si však počít, když dítě vaše instrukce a vyučování ignoruje anebo je naschvál dodržuje jen částečně? Tehdy nastupuje nutnost kázně. Mnozí ji však neuplatňují vhodným způsobem.

KÁZEŇ

Klíč k zbožnému kázně tkví ve vaší motivaci. Musíte umět rozlišovat mezi kázněm dítěte proto, že chcete, aby svým životem naplněvalo vaše očekávání, a kázněm, které je v nejlepším zájmu pro jeho budoucnost v Kristu. Je třeba uznat, že hranice mezi těmito dvěma motivy je někdy poměrně tenká. Člověk sám sebe celkem snadno přesvědčí, že mu jde o nejlepší zájmy dítěte, ačkoliv sleduje jen své vlastní, sobecké ambice.

Naše ego nás často okrádá o správnou, Bohem danou motivaci při kázně našich dětí.

Naše ego nás často okrádá o správnou, Bohem danou motivaci při kázně našich dětí. Nechci, aby si ostatní mysleli, že jsem špatný rodič, když se mé dítě předvádí v restauraci. Ačkoliv nedělá vysloveně nic zlého, cítím se před lidmi trapně. Co se však stane v nitru mého dítěte, jestliže ho budu káznit hrubě a jen proto, že se sám nechci ztrapnit před ostatními?

Colbymu byly asi tři roky, když můj přítel pastor pozval naši rodinu do jedné pěkné restaurace. Seděli jsme u jídlu s Colbym a se synem mého přítele, který byl přibližně ve stejném věku. Kluci se chovali vcelku dobře – rozhodně nebyli nesnesitelní. Byli jednoduše živí, což však odpovídalo jejich věku. Cítili jsme však ve vzduchu nevráživé pohledy ostatních hostů restaurace. Jeden z nich dokonce přistoupil k číšníkovi a hlasitě, abychom ho slyšeli, požádal: „Rád bych byl přemístěn do sekce, v níž nejsou děti.“

Káznit vaše dítě jen proto, že se tříletý chlapec nedokáže chovat stejně jako dospělák, je špatný motiv. Občas – možná mnohem častěji, než si uvědomujeme – jednáme na základě chybného motivu.

Jestliže jsou však naše motivy výsledkem našich modliteb, nesmíme mít zábrany ve stanovování hranic. Nejlepší hranice přitom vytyčuje přímo Písmo. V příslušných situacích můžeme našim dětem pomoci porozumět tomu, že tyto hranice překročily a že je nutné, abychom je káznili. Správná motivace a láskyplné skutky kázně ve spojení s Božím systémem hranic v konečném důsledku vytvářejí skvělou rodičovskou dynamiku a bezpečné prostředí pro zdravý vývoj dítěte.

OTCOVO POŽEHNÁNÍ

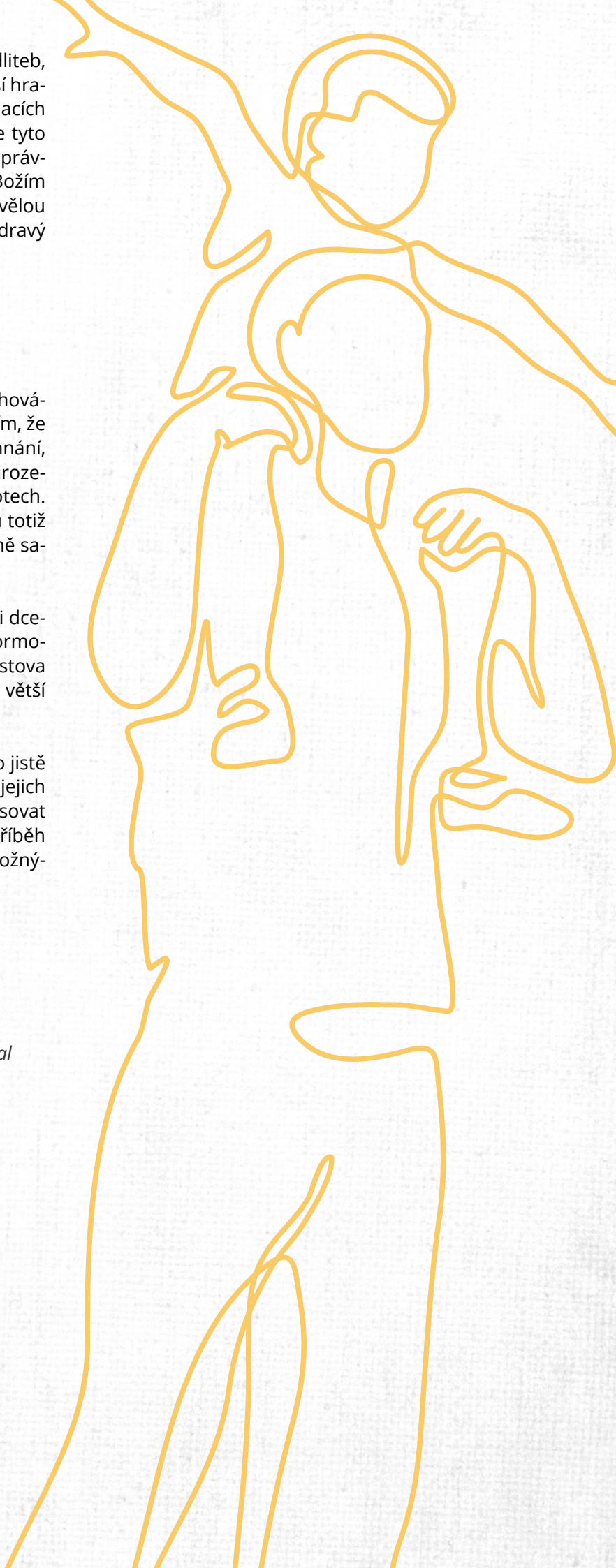
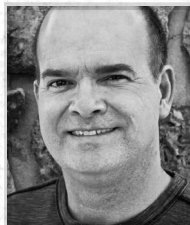
Tátové, kteří se v srdci zaváží, že budou své děti vychovávat „v kázni a v Pánově učení“ (Efezským 6,4 – B21) – tím, že jim budou nablízku, poskytnou osobní příklad, požehnání, vyučování a kázeň – se stávají prostředkem nadpřirozeného životodárného působení v jejich mladých životech. Toto působení je však oboustranné. Požehnání otců totiž s sebou nese dodatečné zaslíbení Boží přízně i pro ně samotné.

Je to radost, když zbožný táta pozoruje svého syna či dceru prohlubovat jejich vztah s Bohem. Duchovně formované dítě, které vyroste, stane se zralým členem Kristova těla a přináší dobré ovoce, rozšíří otcův vliv na stále větší okruh lidských životů.

Jákobovo žehnání synů na jeho smrtelné posteli bylo jistě hořkosladké. Plný dosah vlivu tohoto požehnání na jejich životy však ani Písmo nezachycuje a bude se dopisovat ještě na věčnosti. Totéž může být pravdou i pro příběh příštích generací, formovaných v současné době zbožnými vzory v podobě jejich otců.

MARK ENTZMINGER je hlavní ředitel služby dětem v Assemblies of God ve Springfieldu, Missouri.

SCOTT HARRUP je hlavní editor magazínu *Pentecostal Evangel* ve Springfieldu ve státě Missouri.

Co říká Boží slovo o vaší dceři

„Neplodnou obdařuje rodinou, matka se z dětí raduje“ (Žalm 113,9).

Ať už se vaše dcera rozhodne vdát se či ne, můžete jí poskytnout pozoruhodný dar tím, že během její výchovy budete mít trvale na mysli její potenciál formovat příští generace, a budete jí předávat veškerou moudrost a postoj duchovního závazku, které k tomu bude potřebovat.

„Vaše ozdoba ať není vnější: spletené vlasy, navlékání zlatých šperků, oblékání šatů, nýbrž skrytý člověk srdce v nepomíjitelnosti tichého a pokojného ducha, který je před Bohem vzácný“ (1. Petrův 3,3-4).

Význam této pasáže umocňuje současná exploze důrazu na smyslnost prostupující novodobou společností. Petr nevybízí k přehnané upjatosti či nedostatečné péči o sebe, ale ke správnému nastavení priorit. Vychovávejte svou dceru tak, aby na prvním místě měla svou vnitřní krásu a oddanost Kristu, jehož následuje, zatímco jí budete pomáhat i s její vnější krásou. Zůstávejte jí během dospívání nablízku („rande“ otce a dcery bývají úžasná), aby se naučila, jak zbožný muž ctí opravdovou krásu a nikdy jí nezneužije.

„Kdo ví, zda jsi nedosáhla královského stavu pro chvíli, jako je tato“ (Ester 4,14).

Vaše dcera musí vědět, že Boží plán pro její život není ohraničen a omezen jejím pohlavím. Potřebuje rozeznat okamžik, kdy ji Bůh povolal za „královnu“ a vy byste měli být jejími největšími podporovateli. Budte moudrým Mordokajem, který ji provází až do chvíle, kdy se její velikost stane zřejmou.

„Poslouchala nás jedna žena jménem Lydie, prodavačka purpuru z města Thyatir, která uctívala Boha. Pán jí otevřel srdce, aby věnovala pozornost tomu, co Pavel říkal. Když byla pokřtěna ona i její dům, poprosila nás: ‚Jestliže jste mne uznali za věrnou Pánu, vejděte do mého domu a zůstaňte.‘ A přinutila nás“ (Skutky 16,14-15).

Žena, jež včera „prodávala purpur“, se dnes může stát manažerkou firmy z žebříčku Forbes 100. Ve světě, který zcela správně povzbuzuje ženy k dosahování velkých cílů, musíte své dceři pomáhat, aby se jako žena věrná Pánu zavázala ve spolupráci s ostatními Božími služebníky a služebnicemi naplňovat Velké poslání a stala s vším, k čemu ji Bůh stvořil.

Rozhodné vůdcovství: biblický způsob, jak nalézt moudrost

Robert C. Crosby

Jak máme jako pastoři a Kristovi následovníci poznávat cestu moudrosti? Jestliže nám Bible na nějakou otázku nedává jasnou odpověď, jak si můžeme být jistí, že se rozhodneme správně? Předkládáme vám sedm charakteristik moudrých rozhodnutí.

Všimli jste si, že do některých situací a konfliktů, kterým v životě a službě pastora čelíme, Bible vnáší jasné světlo, zatímco o jiných zcela mlčí? Kde jako pastor najdu pasáž, popisující, jaký odstín koberce mám položit do vstupní haly sborové budovy a kolik za něj mám utratit peněz? Kde najdu verš o tom, zda máme příště jet s manželkou na dovolenou sami nebo s sebou vzít několik přátel? V jaké kapitole se dočtu, kolik hodin týdně mám věnovat studiu a modlitbě a kolik odpočinku a relaxaci?

Již v dávném Izraeli lidé čelili všelijakým morálním dilematům a stáli před rozhodnutími, na něž jim Tóra (Starý zákon) nedávala konkrétní odpovědi. Náboženští vůdci proto k Zákonu připsali Talmud – dlouhý seznam dodatečných detailních pravidel a požadavků nad rámec Písma. Stala se z nich však neúnosná břemena.

Ježíš tehdejší vedoucí obvinil z toho, že jsou „slepými vůdci“, kteří „cedí komára, ale velblouda polykají“ (Matouš 23,24). Náboženská smetánka se zaměřila na podružné záležitosti života. Ježíš prohlásil, že kvůli tomu „zanedbali závažnější věci Zákona: právo, milosrdenství a věrnost“ (Matouš 23,23). Svě osobní přesvědčení proměnili v paušální kodexy uvalované na druhé lidi, které se jim staly břemenem. Zapomněli přitom na to, jak je důležité, aby se lidé rozhodovali

na základě svých osobních přesvědčení a hodnot vyplývajících z jejich vlastní cesty po stezce moudrosti.

LEPŠÍ NEŽ PRAVIDLA

Vůdcovství, kde je Bůh na prvním místě, volá po něčem hodnotnějším než po vyčerpávající sbírce pravidel. Ta nejlepší vůdcovská rozhodnutí bývají ta nejmoudřejší. Pravidla v konečném důsledku vytváříme jen proto, že se nám nedostává moudrosti.

Zkusme se nad tím zamyslet. Na čem stojí Boží principy a pravidla? Vycházejí z jeho charakteru. Jinak řečeno, Bůh ke svému fungování nepotřebuje pravidla, protože má k dispozici něco lepšího – svůj dokonalý charakter, a tudíž i dokonalou moudrost. Jeho rozhodnutí vycházejí z toho, kým je. Čistá moudrost je jeho základní vnitřní vlastností, a proto nepotřebuje dodatečnou motivaci v podobě pravidel a trestů za jejich porušení.

Jak ale máme jako pastoři a Kristovi následovníci poznávat cestu moudrosti – zejména v oněch situacích, kdy potřebujeme učinit rozhodnutí, po které ze dvou či tří cest se

v životě a službě vydat? Jestliže nám Bible v takových chvílích nenabízí jasnou odpověď, jak si můžeme být jistí, že se rozhodneme správně?

DVA DRUHY MOUDROSTI

Když Jakub psal svůj novozákonní dopis, chtěl svým čtenářům pomoci porozumět tomu, jak procházet životem se zbožnou moudrostí uprostřed morálně kluzkých cest tehdejší římské kultury.

V pátém verši první kapitoly napsal: „*Nedostává-li se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá, a bude mu dána.*“

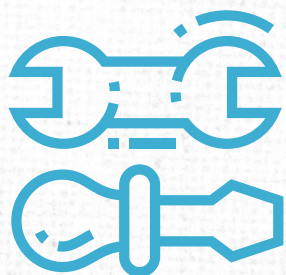
Dobrou zprávou je, že máme osobního učitele, který nám u našich životních křížovatek stojí po boku a bez váhání odpovídá na naše prosby o moudrost.

Jakub pokračuje upozorněním, že existuje více druhů moudrosti. Moudrost pozemská a moudrost nebeská – moudrost pocházející „zdola“ a „shůry“.

„*Moudrost, která je shůry, je především čistá, dále pokojná, vždy laskavá a ochotná podřídit se ostatním. Je plná milosrdenství a dobrých skutků. Nikomu nestrání, je vždy upřímná a opravdová. Ti, kdo rozsévají pokoj, sklídí ovoce spravedlnosti*“ (Jakub 3,17-18 – překlad NLT).

Jakub pro něj typicky praktickým způsobem staví do kontrastu rentgenové snímky dvou odlišných srdcí – dvou protichůdných druhů moudrosti. Zjevuje, že zbožná moudrost je více než sadou pravidel, která by měla řídit naše rozhodování. Je vnitřní motivací, jakou si v nás Bůh přeje rozvíjet.

Když postavíme ony dva druhy srdce do světla Boží pravdy, vyvstane nám z toho několik klíčových témat týkajících se povahy Boží moudrosti. Jedná se o vlastnosti, které jsou „kontrolními body moudrosti“. Toužíme-li být dobrými vedoucími, měli bychom těmito kontrolními body prověřit všechna naše zásadní rozhodnutí. Jakub nám v podstatě předkládá rozhodovací matici moudrosti.

Až si budete kontrolní body pročitat, mějte na paměti zejména zásadní rozhodnutí, před nimiž právě stojíte, nebo jste nedávno stáli. Nechte je zrentgenovat prostřednictvím paprsků Písma.

KONTROLNÍ BODY MOUDROSTI

Sedm biblických otázek, jimiž si ověříte, zda jako vedoucí činíte moudré rozhodnutí

(na základě Jakuba 3,13-18 – překlad B21)

Je to čisté rozhodnutí? Jestliže to učiním, ohrozím nějak svou integritu a charakter? Mohu to udělat se zcela čistým svědomím?

Je to rozhodnutí vedoucí k pokoji? Posílí či oslabí moje rozhodnutí mé vztahy?

Je to ohleduplné rozhodnutí? Mám při této volbě na mysli druhé lidi nebo myslím jen sám na sebe?

Je to akceptovatelné rozhodnutí? Dá se předpokládat, že mé rozhodnutí schválí ostatní duchovní vedoucí?

Je to rozhodnutí plné milosrdenství a dobrého ovoce? Odráží mé rozhodnutí Krista a jeho milost vůči lidem?

Je to nestranné rozhodnutí? Jednám zcela férově s lidmi, které mé rozhodnutí ovlivní?

Je to upřímné rozhodnutí? Jsem věrný Bohu a svým zásadám? Hledal jsem pravdu a opřel své rozhodnutí o ni? Opírá se o biblickou integritu?

Převzato z článku *Decisions, Decisions* (Rozhodnutí, rozhodnutí) Roberta C. Crosbyho původně publikovaného v magazínu *Discipleship Journal*.

1. Moudré rozhodnutí je čisté. Samson byl starozákonní vedoucí, který ve svém rozhodování obešel kontrolní bod čistoty a zcela ho ignoroval. Ačkoliv začínal s tolika výhodami – zbožnou rodinou, Boží přízní, nadpřirozenou silou a uznáním od lidí – učinil sérii rozhodnutí, díky nimž morálně zcela selhal. Připomeňme si některé z nich. Nejprve se rozhodl stát se osamělým vlkem a vyhýbat se zbožné radě (Příslaví 11,14). Pak bláhově vstoupil na nebezpečné nepřátelské území (Soudců 14,3). Tragickým způsobem opomíjel nebo nedoceňoval Boží povolání ve svém životě a dal přednost hledání osobního potěšení. Nepoučil se z vlastních chyb a vstupoval do jednoho pošetilého vztahu za druhým (Soudců 16,1-4).

Biblické pasáže zachycující Samsonův život na žádném místě nezaznamenávají, že by si tento vedoucí kladl otázky: „Je to čisté? Je to v souladu s Božím morálním kodexem? Mohu to udělat s čistým svědomím?“

Samsonovo selhání činit rozhodnutí s čistou myslí ho nakonec přivedlo ke zkáze.

2. Moudré rozhodnutí vede k pokoji. Před několika lety jsem se zlobil na jednoho člena našeho sboru. Pronášel totiž před novými návštěvníky sboru opakovaně nepřekné, zraňující věty. Problém eskaloval a já jsem si s ním na jedno odpoledne musel domluvit schůzku. Na setkání jsem dorazil o hodinu dříve, abych se nejprve modlil. Věděl jsem, že je správné, abych s ním promluvil, dokonce to bylo moudré. Zároveň jsem však věděl, že moje vnitřní rozpoložení není v pořádku.

Celé roky jsem sledoval, jak křesťané překrucují biblickou výzvu k tomu, abychom „mluvili pravdu v lásce“ (Efezským 4,15). Po krátkém úvodu ve stylu – „Mám tě rád, bratře, ale...“ – vypálili na druhého nemilosrdnou slovní palbu. Tehdy jsem měl bázeň, abych se nedopustil stejné chyby.

Zatímco jsem se před schůzkou modlil, vnímal jsem, jak mě Pán povzbuzuje, abych jednoduše udělal to, co zmíněný verš říká – mluvil pravdu v lásce. Musel jsem být ke svému bratrovi zcela upřímný a pravdomluvný, ale podat mu to láskyplným způsobem. Zvyšovat hlas a mluvit v hněvu by nikomu neprospělo (Jakub 1,20). Pravdomluvnost a laskavost však mohla přinést obrovské požehnání.

K mému značnému překvapení to fungovalo. S Boží pomocí jsem mu mírným způsobem vysvětlil, jak zraňující jsou jeho slova a činy. On se za vše omluvil. Potom jsme se společně modlili a otočili jsme list. Správný přístup neutralizoval emoce vzniklého konfliktu. Toho dne jsem

na vlastní kůži zažil skutečnost, že pokud je nějaké rozhodnutí skutečně moudré, doprovází ho pokoj.

3. Moudré rozhodnutí je ohleduplné. Pavel nás vybídl, abychom zájmy druhých stavěli před naše vlastní (Filipským 2,4). Jako vedoucí žijeme ve světě, kde každý hledá jen své vlastní zájmy, nikoliv zájmy druhých. Právě proto je ohleduplnost vlastností, jež vyčnívá. Ohleduplnost není jen vzácným artefaktem, ale i zásadním kontrolním bodem při hledání toho, zda se chystáme učinit moudré rozhodnutí či nikoliv. Moudrá rozhodnutí zvažují ostatní zúčastněné lidi, jejich perspektivu, zájmy a pocity.

4. Moudré rozhodnutí je akceptovatelné. Moudrá rozhodnutí činíme s vědomím pokory. S vědomím své role jako vedoucích a zodpovědnosti, jakou jako autority svými rozhodnutími neseme. Jakub nám připomíná, abychom „plnili královský zákon podle Písma: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého““ (Jakub 2,8). Novozákonní učenec Scot McKnight to nazývá „Ježíšovým krédem“, Jakub jednoduše „moudrostí“. Je vaše rozhodnutí vskutku přijatelné i pro druhé?

5. Moudré rozhodnutí je plné milosrdenství a dobrého ovoce. Uprostřed jednoho shromáždění s Večeří Páně jsem čelil nesnadnému rozhodování. Sešli jsme se jako skupina církevních vedoucích a vedoucích výjezdní konference nás vyzval, abychom si vybrali v sále jednoho člověka, s nímž budeme sdílet chléb a víno. Jakmile jsem na to pomyslel, okamžitě jsem věděl, ke komu mě Bůh vede. Nebyl to nikdo z mých blízkých přátel, ani člověk, který stál právě poblíž. Měl jsem jít k tomu, s nímž jsem měl před lety ostrou výměnu názorů a neshodu. Ačkoliv jsme se snažili náš konflikt vyřešit, kořen hořkosti přetrvával.

V mysli se mi přehrával dlouhý seznam důvodů, proč jsem tento krok nechtěl učinit. On byl koneckonců ten, kdo se hněvá, a ne já. Neměl by snad on učinit první krok? Navíc je starší, měl by tedy převzít iniciativu! V srdci jsem však vnímal, že Duch svatý má jiný seznam než já.

Ta krátká cesta napříč místností byla jednou z nejtěžších cest mého života. Bylo jasné, že je to správné, moudré rozhodnutí. Žádné jiné by nebylo plné milosrdenství a dobrého ovoce.

Zatímco jsme s tímto bratrem sdíleli Večeří Páně a symboly těla a krve našeho Pána Ježíše Krista, byl Bůh mocně přítomný. Naše vzájemné napětí roztálo, zalila nás jeho

milost a vybudovali jsme mezi sebou most. Milosrdenství mě v ten den vedlo k moudrému rozhodnutí.

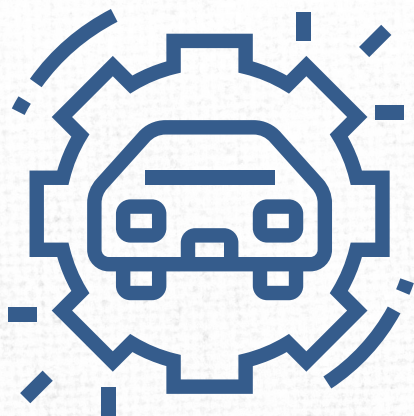

6. Moudré rozhodnutí je nestranné. Tento kontrolní bod do značné míry souvisí s výše zmíněnou ohleduplností. Ačkoliv je důležité hledět na věci optikou lidí, jež naše rozhodnutí ovlivní, tento kontrolní bod je něčím více. Jakubova výzva k nepředpojatosti při rozhodování přidává k naší ohleduplnosti navíc rozměr férovosti.

Postavme se k tomu čelem. Velkým pokušením pastorů a vedoucích je stranění některým lidem na úkor druhých. Snadno sklouzneme k tomu, že v našich kruzích prokázujeme neférové výhody spřízněným lidem, rodinám či skupinám lidí a protěžujeme členy své rodiny a blízké přátele. Ačkoliv nám jako vedoucím takto přijatá rozhodnutí mohou dodat vědomí útěchy a klidu, v lidech, jimž sloužíme, mohou naopak vyvolat nepříjemný pocit. Moudrá rozhodnutí jsou nestranná a nepředpojatá.

7. Moudré rozhodnutí je upřímné (bez přetvářky). Naše nejlepší rozhodnutí nejsou motivována tím, zda získáme strategickou výhodu nad ostatními. Vycházejí z našich hodnot a přesvědčení. Moudrá rozhodnutí plynou z hlubin našeho nitra – od Boha, stojí na jeho Slovu a na hodnotách Království. Moudré volby nečiníme ukvapeně, ani k vlastnímu prospěchu. Jsou naopak výsledkem našeho dlouhodobého obcenství s Bohem a myšlenek, které přijímáme díky našemu společenství s ním. Vyvěrají z toho místa našeho nitra, kde přebývá pravda. Moudrá rozhodnutí jsou upřímná vůči Bohu.

OPAKOVANÉ JÍZDY V AUTOŠKOLE

Když jsem ten den dokončil jízdy v autošcole, zastavil jsem auto a čekal na verdikt zkušební komisaře.

„Mladý muži, žel vám musím oznámit, že jste neprošel. Namísto toho, abyste dal pokyn autu za vámi, ať vás včas

předjede dříve, než se budete obracet do protisměru, jste ho zdržel, nechal ho zbytečně čekat a způsobil zhuštění dopravy. V takové situaci jste měl mít na mysli maximální bezpečí všech účastníků provozu. Hodně štěstí pro příště.“

Zkušební komisař ode mě žádal něco, co jsem v pravidlech silničního provozu nenašel. Já jsem se zaměřil čistě na to, abych si zapamatoval psaná pravidla. Jeho však více zajímaly mé vnitřní hodnoty, na jejichž základě se v silničním provozu rozhodují.

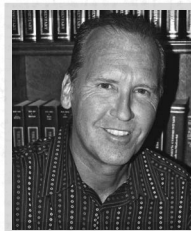
O měsíc později, a o něco moudřejší, jsem konečně na třetí pokus jízdami prošel. Moudrost, jakou jsem v ten den potřeboval, nevycházela z pravidel silničního provozu. Měla jiný původ. Nezakládala se na liteře zákona, ale na hodnotách.

Jakub nás upozorňuje, že v životě a vůdcovství budeme muset absolvovat řadu „zkušebních jízd“.

„Přátelé, považujte vysloveně za dar, když na vás ze všech stran doléhají zkoušky a výzvy. Víte, že pod tlakem jste nuceni jít s kůží na trh a uvádět do života svou víru“ (Jakub 1,2-3 – překlad The Message).

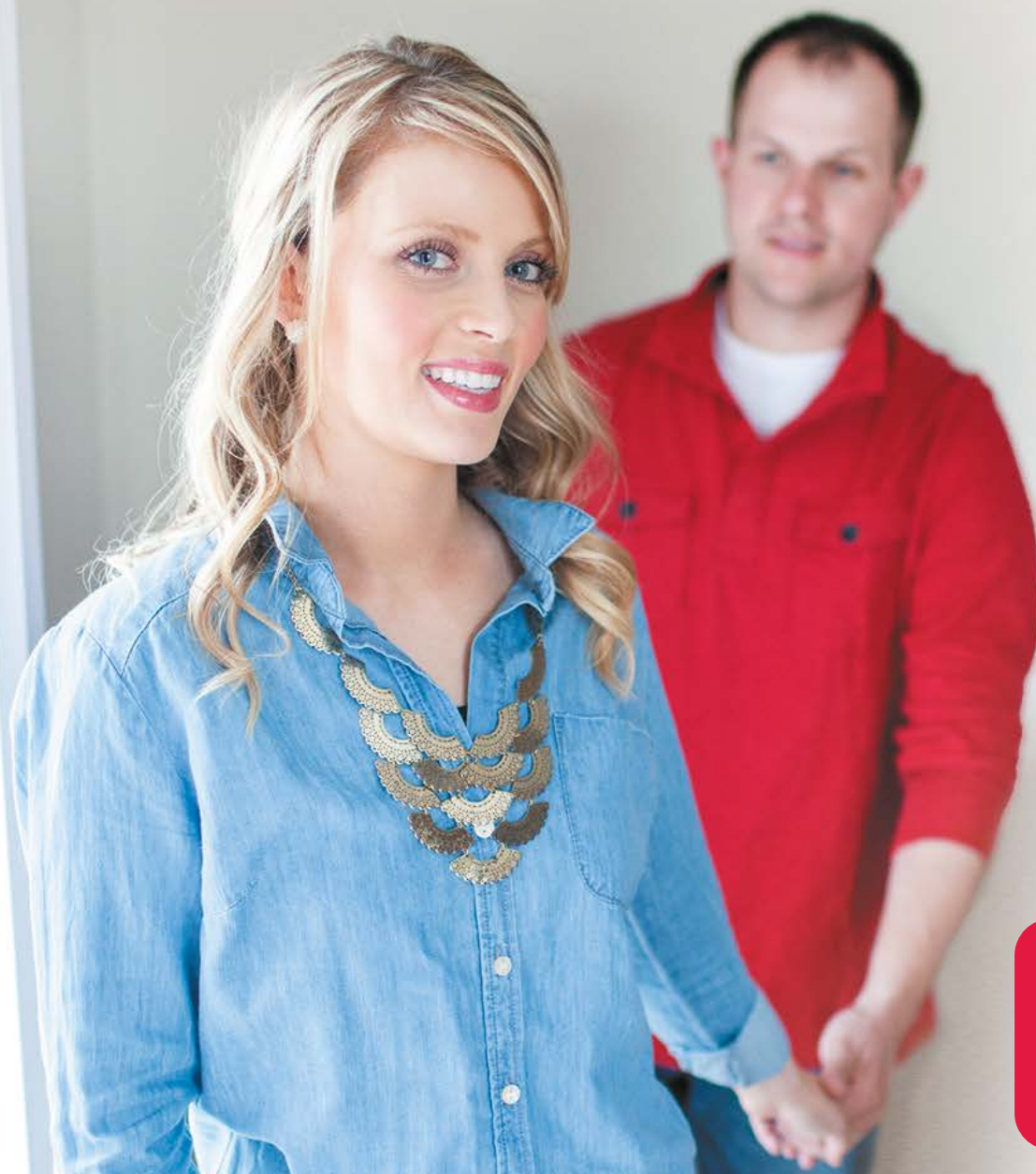
Připravte se. Za rohem na vás čeká další zkouška. Tentokrát ale budete znát něco mnohem lepšího než pravidla – charakteristiky moudrých rozhodnutí.

ROBERT C. CROSBY je spisovatel, žádaný řečník na konferencích a profesor praktické teologie na Southeastern University v Lakelandu na Floridě. Dvacet pět let sloužil jako pastor. K jeho knihám patří tituly *The One Jesus Loves* (Ten, jehož Ježíš miluje), *The Teaming Church: Ministry in the Age of Collaboration* (Týmová církev: služba ve věku spolupráce) a *Conversation Starters* (Jak zahájit rozhovor).

Miluj svou ženu, jako Kristus miloval církev: Co Pavel vyučuje manželské páry ohledně manželství

Fred Stoeker

Máte doma manželku, která září na všechny strany? Obětavá láska plodí radostné ženy, které se svými partnery prožívají jednotu a intimitu.

V následujícím článku se dozvíte, jak tomu mohou muži napomocť.

Jako věřící muži víme, že ženy se od nás vcelku zásadně odlišují, přičemž však nevěříme tomu, že tyto odlišnosti způsobené pohlavím ženy diskvalifikují od vedoucích pozic v církvi. Jako křesťanští manželé si ovšem toto egalitářské přesvědčení málokdy z církevních lavic doneseme až domů. V našich rodinách obvykle převládá mužská dominance. Často manželkám bráníme v naplňování jejich přirozené pozice vedení domácnosti a okrádáme se o výsadu našim ženám všestranně prokazovat stejnou lásku, jakou Kristus miluje svou nevěstu.

Tato zásadní chyba, jíž se jako manželé dopouštíme, však může mít fatální následky. Každá manželka má svá jedinečná obdarování, která její manžel jednoduše nemá a ani nemůže mít – dary nezbytné pro úspěch manželství, k jehož budování jsou společně povoláni. Jestliže svým manželkám dovolíme, aby využily těchto svých darů a silných stránek k vedení, vneseme tím do našich rodin požehnání a našim protějškům to přinese radost. Pokud ne, uhasíme v nich jejich zář a radost a necháme se okrást o požehnání, která pro nás Bůh jako pro páry nachystal.

Dovolte mi vše vykreslit na příkladu mé manželky Brendy. Když ještě neměla partnera, svobodně rostla v Kristu. Kdykoliv se Bůh dotknul jejího srdce a ukázal jí, že má pro něj něco udělat, jednoduše to učinila. Když ji Bůh požádal, aby dala peníze misionáři, který je právě potřeboval, uposlechla. Následovala pobídky Ducha, které jí nikdo nezpochybňoval. Když si potřebovala odpočinout, udělala to. Kdykoli zatoužila po modlitbě, modlila se. Než se vdala, sloužila Brenda Bohu podle svého uvážení a používala svá obdarování k jeho slávě a snažila se mu ve všem zalíbit. Byla svobodná od hříchu a žila čistým životem. V době, kdy jsem ji poznal, žila intenzivně s Kristem a celá zářila.

Já jsem ji však o její svobodu okradl. Připravil jsem ji o ni prostřednictvím svého arogantního způsobu vůdcovství a nadřazeného uplatňování své mužské dominance. Podobně jako tomu je u řady jiných mužů jsem se stal příčinou toho, že pohasla její zář, která mě přitom k ní dříve tak přitahovala. Jednoduše jsem vůči Brendě zhřešil tím, že jsem jejím křesťanským darům dopřával v našem manželství mnohem méně místa, než kolik jim dávala ona, když ještě byla svobodná. Ještě horší však bylo, že jsem ji nutil k hříchu, k čemuž jí před tím, než vstoupila do mého života, nikdo donutit nedokázal. Dovolte mi to vysvětlit.

Brenda má dar rozlišování, který se týká rodinných vztahů – velký dar, který mně schází – a dokáže v této oblasti rozeznat dobré od zlého. Sama vyrůstala v křesťanské rodině a v každé větvi jejího rodokmenu byly minimálně poslední čtyři generace křesťanské. Krátce po svatbě ji začaly znepokojoval naše rodinné vztahy s mými rodiči. Každé setkání s mým otcem u něj doma končilo tak, že jsem odcházel našťvaný či v depresích, protože mě v Brendině přítomnosti neustále srážel a ponižoval. Někdy trvalo i dva týdny, než se mi podařilo ovládnout své rozladěné emoce.

Můj otec působil naší mladé rodině mnoho potíží. Netrvalo dlouho, a Brenda v důsledku našich návštěv nasedla na stejnou emoční horskou dráhu jako já. Děsilo ji to.

„Jestliže mě ty návštěvy tak citově vyčerpávají,“ řekla, „mám obavu, aby to naše děti neprožívaly stejně!“

Totéž se dělo na návštěvách u mé matky a sester. Každý koutek jejího nitra bil na poplach. Cítila v sobě silný nepokoj a měla k tomu nepochybně dobré důvody.

Brendin dar rozlišování jí byl dán proto, aby přinášel požehnání a ochranu našemu manželství a pomáhal mi v mé vůdcovské roli manžela a otce. Správně rozeznávala, že musí bojovat proti psychickému týrání ze strany mého táty a zastavit emoční chaos, kterému jsme byli vystaveni od zbytku mé rodiny. Já jsem v tom všem ale žil tak dlouho, že mi to vůbec nedocházelo a byl jsem vůči tomuto nebezpečí slepý. Její dar jsem tedy ignoroval a snažil se ji umlčet.

„Každá rodina nemusí být tak dokonalá jako ta tvoje,“ prohlásil jsem. „Kdybys vyrůstala v normální rodině, neprožívala bys všechno tak dramaticky a byla bys odolnější.“

Kdykoliv Brenda citově vybuchla nebo propadla depresím, měl jsem tendenci ještě jí nakládat a zraňovat ji. Prohlašoval jsem věty typu: „Jsi jako rozmazlené děčko. Je normální, že dospělí mají konflikty a musí se s nimi umět vypořádat. Potřebuješ dospět.“

Pravdou je, že nebyla ani rozmazlená, ani slabá. Jen bojovala za hodnoty a přesvědčení svého nitra. Brenda zjevně považoval za hřích podříditi naši mladou rodinu nepřetržitě otcově kritice a citovým výlevům mé matky a sester. Pokud to považovala za hřích ona, měl jsem se k tomu postavit stejně i já. Namísto toho, abych dal prostor jejímu daru poznání, zaslepeně jsem ho zesměšňoval a hlasitě se dožadoval toho, aby ve vztahu k mé rodině jednala tak, jak si to přeju já. Když to nazvu pravým jménem, chtěl jsem po ní, aby hřešila. Není divu, že se tím narušila naše vzájemná jednota a intimita a moje žena přestala zářit, neboť jsem ji zahalil do husté mlhy zvané „moje vůdcovství“.

Brendina služba spočívala ve výchově dětí ve víře. Bylo to její životní povolání a ve světle jejího zjevného obdarování mělo pro mě být snadné ctít její vůdčí postavení v domácnosti. Moje „teologie“ mužské vůdčí dominance na to neměla mít žádný vliv. Dávalo by to přece smysl – Brenda pocházela ze čtvrté generace křesťanů. Já naopak pocházel z disfunkční rodiny. To ona věděla, jak má vypadat zdravě fungující křesťanská rodina. Já jsem to nevěděl. Ona navíc měla jednoznačné Boží povolání takovou rodinu budovat. Já jsem si samozřejmě přál totéž, ale bylo jasné, že se k takové podobě rodiny dopravujeme, jen pokud jí poskytnu prostor a svobodu a dovolím jí uplatnit v této oblasti vůdčí roli. Přesto mi dělalo potíže jí umožnit, aby tuto roli naplnila. Proč je to pro nás muže tak těžké? Problém není v tom, že Bible hovoří nejasně. Písmo mi například říká, abych Brendu miloval stejně, jako Kristus miluje církev. A jak Kristus miluje církev? Prokazuje jí svou dokonalou vlídnost. „*Nalomený rákos nedolomí a doutnající knot neuhasí*“ (Matouš 12,20). Kristus nedusí naše emoce a dary. Já jsem však ty Brendiny dusil.

Bible nás nabádá: „Muži, milujte své ženy a nebudte k nim příkří“ (Koloským 3,19). Toto přikázání pro Boha není o nic méně důležité, než „nezabiješ“. Já jsem však podobné verše v Písmu vždy přeskakoval.

Písmo mě dále vybízí, abych Brendu miloval obětavou láskou a, i když to bude hodně stát, nasadil svůj život pro to, aby mohla dostat prostor k rozvíjení svých darů v rámci našeho manželství (viz Efezským 5,25-27).

OBĚTAVÝ PŘÍSTUP

Bible hovoří jasně. Abych svou egalitářskou teologii mohl přenést domů a Brenda se opět rozzářila, musel jsem se naučit ochotně se poddávat jejímu vedení v těch oblastech, kde byla silná, a čas od času obětovat své vlastní já ve prospěch jejich obdarování.

Zjevně se tomu potřebují naučit mnozí z nás, protože manželky plné nadšení jsou dnes nedostatkovým zbožím. Statistiky udávají, že čtyřiaosmdesát procent žen ve svém manželství postrádá jednotu a intimitu a výrazná většina z těch, které iniciují rozvod, tvrdí, že roky strávené v manželství představovaly nejosamělejší léta jejich života. Míra rozvodovosti v církvi a mimo ni se ve Spojených státech příliš neliší, z čehož plyne, že křesťanští manželé bez ohledu na Boží zaslíbení neprokazují svým ženám více lásky a obětavosti než manželé nevěřící.

Co se stalo? Jsou muži včetně těch křesťanských od přirozenosti skutečně tak zatvrzelí? Nemyslím si. Domnívám se, že křesťanští muži se jednoduše zasekli na jiném místě Písma – o pouhé dva verše před pasáží o lásce k manželkám – u Efezským 5,23-24: „*Neboť muž je hlavou ženy, jako je Kristus hlavou církve; on je zachráncem těla. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak i ženy ve všem svým mužům.*“

Tato pasáž vůbec nevyznívá egalitářsky, že ano? Zdá se, že vybízí manželky k absolutní podřízenosti svým všemohoucím, vševědoucím mužským studnicím moudrosti, jimž byla svěřena nedotknutelná vůdcovská práva. Není divu, že muži v oblasti manželství tápou a bloudí! Zdá se, že jedna pasáž nás utvrzuje v tom, že máme ve vztahu ke svým manželkám zastávat roli absolutního vůdce a že naše obdarování a dary mají být brány primárně na zřetel.

Následný text nás však naopak vybízí, abychom se vzdali vlastního já ve prospěch našich žen, respektovali jejich obdarování a názory a dovolili jim vyniknout.

První pasáž přivedla některé věřící muže k tomu, že svůj egalitářský postoj zavrhli v den své svatby a zřekli se ho na celé roky. Celý tento omyl však pramení z chybného vnímání překladu slova „hlava“ v současné kultuře. Pojďme se na to blíže podívat.

Mužská dominance v manželství je stará jako lidstvo samo a obzvláště se projevovala v řecko-římské kultuře Pavlovy doby. Tehdy se jednoznačně od žen očekávalo, že budou svým manželům ve všem poslušné. Manželské páry se držely jasně definovaných, psaných pravidel domácnosti, která určovala, jak mají muži doma vládnout a vést své manželky. Dělali to tak všichni.

Bohu se to nelíbilo a chtěl to změnit. Jeho princip vzájemné podřízenosti, vyjádřený v Efezským 5,21, představuje pro všechny obyvatele Země překvapivé, ohromující paradigma – nový vzorec chování a základ naší egalitářské křesťanské pozice: „*Podřizujte se jeden druhému v bázni před Kristem.*“

Záměrem těchto slov bylo narušit tradiční dominanci mužů v našich rodinách a uvést manželské vztahy zpět do stavu, jaký Bůh zamýšlel od počátku. Stručně řečeno, Bůh muže vyzývá k tomu, aby k manželkám nepřistupovali z pozice moci a dominance, ale jednali s nimi v postoji lásky, stejně jako jeho Syn Ježíš jedná se svou nevěstou.

Pavel svými slovy z listu Efezským nechtěl potvrdit status quo své doby. Většina lidí však jeho poselství dnes absolutně nechápe a problém vězí jen v tom, jak odlišně jej chápou tehdejší a dnešní kultury. Když totiž čteme, že „*muž je hlavou ženy*“, vnímáme to z pohledu současné kultury tak, že Pavel skutečně potvrzuje status quo dominantní role mužů v manželství, a to kvůli tomu, jak dnes definujeme výraz „hlava“.

Moderní pojetí biologie nás vede k tomu, přemýšlet o hlavě jako o řídicím centru lidského těla. Koneckonců se právě v hlavě rodí veškerá naše rozhodnutí. Stejný základ nese titul „hlava státu“, který vyjadřuje skutečnost, že takový člověk stanovuje vize a mobilizuje lidi k jejich naplňování. Představuje řídicí centrum a má ve všem poslední slovo. Když Pavel označuje muže za hlavy rodin, přirozeně z toho vyvozujeme, že mají být jejich řídicími centry.

Efezští křesťané však takovým způsobem Pavlova slova vůbec nečetli. Hlava pro ně nebyla synonymem velícího střediska, udávajícího rozkazy. Byla považována za zdroj života celého těla, a to ze zcela prostého důvodu: odříznete hlavu a tělo zemře. Když Pavel napsal, že manžel má být hlavou manželky, efezští věřící okamžitě pochopili, že tím rozbíjí jejich manželské status quo na padrt. Křesťanský manžel již nemá své ženě vládnout z pozice moci, ale má ji jako zdroj jejího života milovat a jako obětavý služebník usilovat o to, aby její obdarování měla prostor v jejich domově růst a vzkvétat.

MANŽEL JAKO ZDROJ ŽIVOTA

Sousloví „zdroj života“ evidentně vnáší do pochopení těchto veršů zcela nové světlo a rozptyluje zmatky ohledně naší vůdčí role jako manželů. Nahradíme slovo „hlava“ řeckou definicí tohoto výrazu a podívejme se na verše z Efezským 5,23-27 ještě jednou: „*Neboť muž je zdrojem života ženy, jako je Kristus zdrojem života církve; on je zachráncem těla. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak i ženy ve všem svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil... aby sám sobě postavil slavnou [rozzářenou] církev.*“

Celá pasáž teď vyznívá úplně jinak, že ano? Původní napětí mezi „vedoucí pozicí“ a „obětavostí“ zaniklo. V tomto kontextu se zdá být přirozené, aby se muž jakožto zdroj života ženy přinášel do manželského života oběti. Každý vedoucí, který se chce podobat Kristu, by měl své ženě dávat prostor k růstu a rozkvětu v jejich manželském vztahu i v jejím vztahu s Bohem.

Jakmile manžel přestane sám sebe vnímat jako řídicí centrum a začne na sebe nahlížet jako na zdroj života, dozná jeho manželství radikální proměny.

Když jsem přijal toto zjevení já, začalo mi jako vedoucímu dávat dokonalý smysl, abych se vzdával vlastních práv a postavení v Brendin prospěch. Naše manželství se začalo měnit, Brenda rozkvetla a naše srdce se propojila. Jakmile jsem začal oceňovat její myšlenky a vážit si jejího přesvědčení, začala pociťovat, že jsme v jednotě. Já jsem se ve své vůdčí roli nikdy necítil silněji a bezpečněji. Nadále jsem vedl, ale jinak – věrněji biblickému vzoru. Dokázal jsem teď lépe podřídit svá práva vedoucího ve prospěch našeho vztahu a ve prospěch Božího díla a jeho záměrů s Brendiným životem.

SPRÁVNÉ POROZUMĚNÍ

Projevit ochotu přinášet Pavlem popsané oběti a vzdávat se vlastních práv ve prospěch Brendiných přesvědčení a darů se v praxi ukázalo náročnější, než se původně zdálo! Brzy mi došlo, že dát prostor jejímu daru poznání v oblasti rodinných vztahů neznamená jen čas od času si trpělivě vyslechnout její názor, aniž bychom se pohádali. Znamenalo to uznat, že její dar rozlišení je v oblasti vztahů silnější než můj, a dát mu prostor v našem každodenním rozhodování. Jestliže jsem chtěl opravdu znát její názor a poddat se jejímu vedení v oblasti budování rodiny, jakou si k Boží slávě přála vytvořit, znamenalo to pro mě přinášet skutečné oběti a platit v oblasti rodinných vztahů vysokou cenu.

Rychle jsem zjistil, že existují důležitější věci než uplatňovat svou autoritu v našem manželském svazku. Buď budete ochotni vzdát se svých vlastních věcí pro dobro darů toho druhého, anebo ne. Pokud to však dokážete, vaše manželka začne zářit. Pokud ne, její světlo pohasne. Platí to ve velkých i menších věcech.

Když jsme měli děti ještě malé, pravidelně jsme se hádali v neděli ráno před odjezdem do církve. Abychom na shromáždění dorazili včas, potřebovali jsme vyjždět z domu nejpozději ve třičtvrtě na deset. Mohl jsem se strhat, abych se včas osprchoval, najedl a oblékl a dal tak příklad ostatním. Neustále jsem tlačil na to, abychom vyráželi v ustanovený čas. Brenda však nebyla ranní ptáče – zejména pak v neděli, kterou vnímala jako svůj den v týdnu, kdy si může trochu poležet. Ať už jsme budík nařídili na jakýkoli čas, Brenda ve třičtvrtě na deset teprve začínala kulmovat Lauře vlasy. Já jsem vždy postával v kuchyni s překříženýma rukama, poklepával si nohou, neustále se díval na hodinky a nazlobeně hleděl na Brendu, která se ne a ne vypravit. Neděli co neděli jsem býval naštvaný!

Věděl jsem, že jsem na křižovatce. Buď uplatním svou autoritu a začnu řvát jako šílenec, anebo se naučím česat Lauře vlasy já. Najít k tomu nezbytnou trpělivost ode mě vyžadovalo ohromné úsilí – a to i s Boží pomocí. Rozhodl jsem se to ale vyzkoušet.

Moje ruce jako lopaty s vystouplými klouby mi od prvního dne dávaly najevo, že je to nad moje síly. Ani Lauře se to nelíbilo. Kulmoval jsem jí totiž vlasy do nevzhledných tvarů a přitom jí pátil uši. Au! Kdykoliv jsem se k ní v neděli po ránu přiblížil s kulmou v ruce, křičela: „Ať to udělá maminka! Ať to udělá maminka!“

Sám sebe jsem hecoval: „Jestli si každá čtrnáctiletá americká holka dokáže nakulmovat vlasy, aby vypadala skvěle, nevidím žádný důvod, proč by to neměl zvládnout třicetiletý chlap.“

Díky Bohu však cvičení vede k mistrovství. Za několik týdnů jsem se pod Brendiným dohledem v kulmování zdokonalil natolik, že jsem dokonce dosáhl její úrovně. Poznal jsem to, když jednoho dne v církvi jedna naše známá vykřikla: „Lauro, ty máš dneska fantastický vlasy! To si mamka dneska fakt dala s tou kulmou hodně práce, co?“

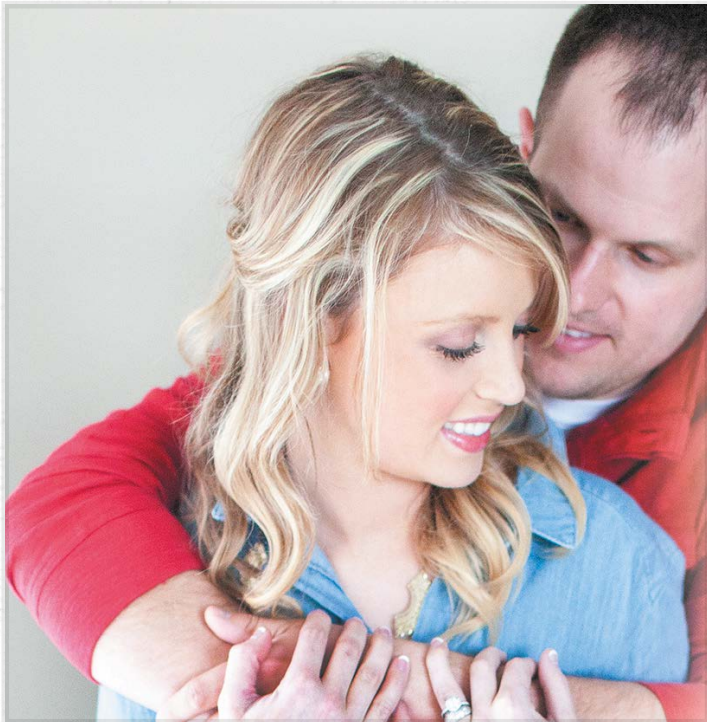
Nejdůležitější však je, že jsem se pro Brendu obětoval a svou vůdčí pozici uplatnil prostřednictvím lásky, nikoliv dominance a vzteku. Dny, kdy jsme chodili do církve, se proměnily ve svěží vánek. Brenda přestala být každou neděli ráno cestou na shromáždění ubitá a opět ožila.

Uvedu další příklad. Brenda je hodně pohostinná. Jakmile však naše děti začaly odrůstat, byly stále náročnější, zaneprázdněnější a neustále hladoví. Brendu to naprosto vykořejovalo a narušovalo to její čas na přípravu domácnosti před plánovanými návštěvami. Než zařídila ve městě vše okolo dětí, přijížděla domů na poslední chvíli. Zbývalo ještě vysát koberce a vyklepat rohožky – věci, které kvůli dětem nestíhala udělat. Po návratu z práce jsem ji často

našel ve stavu totální paniky. Společnými silami jsme se vždy snažili vše nachystat „tak tak“ než dorazili hosté.

Tehdy jsem vybuchnul: „Proč tohle všechno vlastně děláš? Vždyť je to zbytečné! Nikomu nezáleží na tom, jestli je dům dokonale uklizený nebo ne. Jsou to snad naši přátelé! Jestli nedokážou přehlédnout trochu nepořádku, ať se najedí někde jinde. Nebo ať si najdou jiné kamarády!“

Po jedné z takových mých scén mi Brenda v slzách řekla: „Já nebudu moci zvát lidi na návštěvu, dokud děti nevyrostou. Pokud to nemůžu udělat pořádně, nechci to dělat vůbec.“

To mě vytočilo ještě víc. Nechtěl jsem, abychom si nemohli zvát přátele. Měl jsem rád společnost. „Brendo, chceš mi snad říct, že chceš nás i děti okrást o možnost pozvat si domů přátele jen proto, že nedokážeš všechno udělat ‚tip top‘? Nepřeháníš to?“

„Frede, copak to nechápeš?“ vrhla na mne zoufalý pohled. „Vím, že tobě na tom nezáleží tak moc jako mně, ale mít všechno dokonale připravené je pro mě důležité. Zvát přátele na návštěvu je pro mne služba.“

Služba? Bylo to poprvé, co jsem to slovo slyšel ve spojení se sobotní večerní grilovačkou s přáteli. Jako bych dostal ránu mezi oči. Brenda to vidí jako svou službu? Konečně mi to začalo docházet. Jakmile jsem celou situaci plně pochopil, přehodnotil jsem svůj přístup. Do té doby jsem před příchodem návštěvy jen naoko pomáhal s dětmi, předstíral, že něco po domě sbírám, nebo vyšel ven zametat chodník. Někde jsem se zašil, dokud nezazvonil zvonek, já mohl přivítat návštěvu a uklízecí šílenství mohlo konečně skončit.

OPRAVDU JE TO SLUŽBA?

Uvědomil jsem si, že jsem si chtěl něco vydupat, ale šlapal jsem si na vlastní nohu! Potřeboval jsem dát prostor Brendinu daru pohostinnosti a dovolit, aby se rozvinul. Když jsme měli mít návštěvu během pracovního týdne, začal jsem z práce přicházet o hodinu dříve, abych pomohl s přípravou domácnosti. O víkendech jsem si vždy zajistil, abych byl doma několik hodin před příchodem hostů. Chopil jsem se praktických činností jako je vysávání a utírání prachu, abych Brendě uvolnil ruce a mohla se věnovat detailům, které pro ni tolik znamenaly. Omýval jsem hrnce a pánve po každé fázi vaření. V zimě jsem odhazoval sněh z chodníku a v létě ho zametal. Zakládal jsem oheň v krbu a upravoval polštáře na gauči.

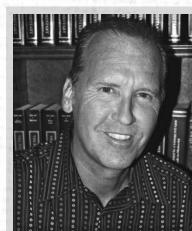
Brzy jsem si uvědomil, že jsme si s Brendou o mnohem blíže. Stačilo přinášet oběti lásky a dovolit jejímu daru, aby se u nás projevil v oblasti pohostinnosti.

Neznamená to však, že jsem byl za odměnu požehnan stejnými dary, jaké má Brenda, nebo že jsem zničehonic začal pociťovat stejnou vnitřní potřebu k uklizení a přípravě před návštěvami. Není to tak. Pouze jsem rozpoznal její obsáhlou a plnohodnotnou službu, kterou dělá doma, a začal jsem spolu s mými obdarováními a službami respektovat i ty její.

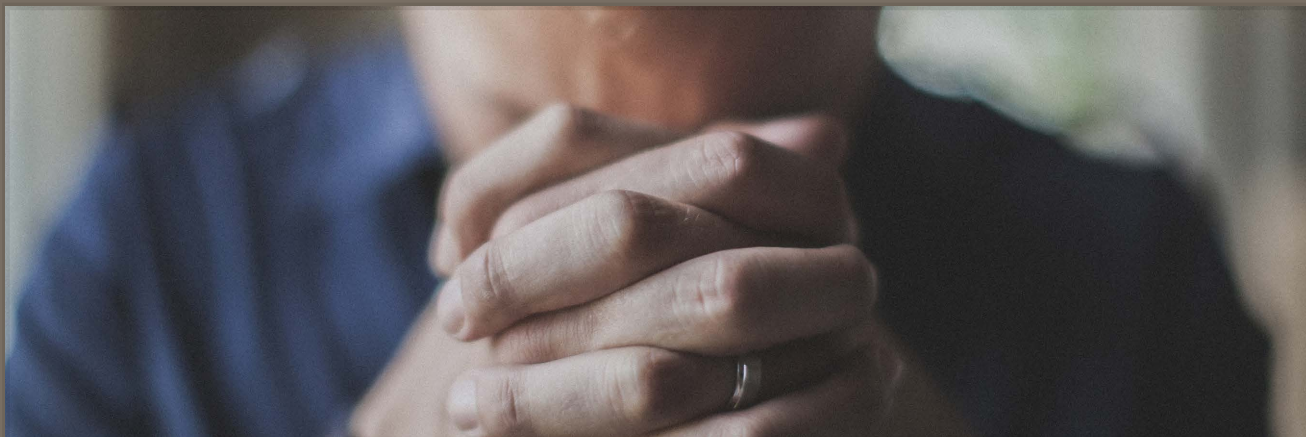
Máte doma manželku, která září na všechny strany? Obětavá láska plodí radostné ženy, které se svými partnery prožívají jednotu a intimitu. Zaslíbení je jasné.

Převzato z knihy *Every Man's Marriage* od Freda Stoekera.

FRED STOEKER je spisovatel a autor série bestsellerů *Every Man series* (série knih pro každého muže). Je ředitelem služby Living True Ministries a konferenčním řečníkem, který vyzývá muže k sexuální čistotě a obnově opravdového, intimního vztahu s jejich manželkami. Fred je absolventem univerzity Stanford a s manželkou Brendou žijí ve městě Des Moines v Iowě.

Když se zdá, že hřích je sexuální povahy (a přitom není)

Justinovi nikdy nestačilo potřást si s vámi rukou – musel si vás za ruku přitáhnout blíže a pořádně vás obejmout. Vystupoval vždy aktivně a vykazoval se vřelostí. Nebyl jen Kristovým následovníkem – vroucně Krista miloval.

Mám problémy...

Proto mě jeho telefonát překvapil. „Mám problémy. Můžeme se, prosím, příští úterý setkat v kavárně?“

Od vydání knihy *Every Man's Battle* (Bitva každého muže), obvykle fráze „mám problémy“ znamenala „bojuji se sexuálním hříchem“. Justin však už celé roky neměl problémy s pornografií. Jeho manželka ho velice milovala – v ložnici i mimo ni. O co tedy šlo?

„Nedokážu tomu uvěřit!“ začal hovor v kavárně. „Znovu v tom lítám! Většinu večerů chodím do kanceláře dohánět nějakou administrativu a nedávno jsem začal listovat i stránkami s pornografickým obsahem. Přitom jsem poslední dobou nesledoval nic závadného a nic se v mém životě nezměnilo – a přesto je to tu zas. Cítím se jako břídíl.“

„Jak jsi na tom v duchovním životě?“ zeptal jsem se. „Netrávím sice tolik osobního času s Pánem, jak bych asi měl, ale miluji Boha jako blázen,“ odpověděl malinko udiveně. Viděl jsem, že v tom problém není, a tak jsem mu položil zbývající logickou otázku. „A jak se daří tvému podnikání?“

Po nějaké době mi Justin vyprávěl, že ho má otázka tehdy pořádně naštvála. *Právě se mu v slzách sdílím o svém hříchu a on mi položí běžnou konverzační otázku ohledně mého podnikání?*

Já jsem však přesně věděl, kam tou otázkou mířím. Justin prakticky čelil bankrotu. Jeho byznys zasáhly neočekávané události, které byly mimo jeho kontrolu, a momentálně

měl hotovostní rezervu na jídlo pro své děti jen na poslední dva týdny. Děsilo ho to a jeho mužská sebedůvěra se vytratila.

„Justine, nemyslím si, že tvůj hřích je sexuální povahy,“ řekl jsem mu. „Myslím, že máš finanční problémy.“

Vypadal, jako kdybych mu právě na hlavu hodil cihlu.

Vysvětlil jsem mu, že přirozený jazyk intimity mužů má sexuální charakter. Předehra ve formě pornografie a masturbace přináší velice reálný prožitek intimity a spojení a orgasmus přináší prožitek mužství, dominance a kontroly, byť pomíjivý.

„Pokud žiješ v obavách a připadáš si jako neschopný chlap, začne tě to přitahovat,“ řekl jsem mu. „Myslel sis, že se tvůj hřích zjevil jako blesk z čistého nebe, ale není to pravda. Je důsledkem nedostatku tvé sebedůvěry, který se snažíš zahnat pornem.“

Vše se začínalo vyjasňovat.

„Vždy jsem Bohu plně důvěřoval v duchovních věcech. Pokud však šlo o peníze, nikdy jsem nedůvěřoval nikomu jinému než sobě. V tom jsem vyrostl. Vždy jsem na sebe bral v oblasti peněz plnou zodpovědnost.“

Doporučil jsem mu, aby se nezaměřoval na symptomy související s pornem, ale na nedostatek své důvěry v Boha. Vyzval jsem ho, aby kdykoliv v sobě pocítí probouzející se strach, začal se namísto brouzdání na internetu obracet v modlitbách a uctívání k Bohu. A za pár týdnů se z toho dostal. Nepřekvapilo mě to, protože jeho hřích nebyl ve své podstatě sexuální povahy. Justin svou sexualitu jen používal k tišení své bolesti, namísto toho, aby prosil Boha o uzdravení.

Fred Stoeker, Des Moines, Iowa

?

Co Ježíš považoval za hlavní znak svého mužství?
A co na základě tohoto znaku Ježíš učí křesťanské
muže ohledně peněz, sexu a moci?

????????????

Co Ježíš učí muže ohledně peněz, sexu a moci

George Paul Wood

????????????????

Zeptejte se jakéhokoli muže, jak definuje úspěšný život, a s velkou pravděpodobností se jeho odpověď bude točit okolo tří témat: peněz, sexu a moci. Má-li muž práci, ženu a nějakou schopnost, díky níž vyčnívá z davu, považují ho lidé za úspěšného.

Jistě, na krátkou dobu se bez jedné, dvou či všech těchto tří věcí obejde, aniž by to ovlivnilo jeho sebedůvěru. Buďte-li však bez nich delší dobu, začne pochybovat o svém mužství. Nestačí mu být mužem – chce být pořádným chlapem. Znamení mužství – peníze, sex a moc – se týkají i křesťanů, avšak jen za jistých podmínek. Peníze musí být vydělané poctivou prací, sex se musí odehrávat jen mezi manželi a schopnosti se musí využívat k Boží slávě. Přesto jsou pro věřící muže peníze, sex a moc jen druhotnými měřítky úspěchu. Tím pravým musí vždy být jejich vztah s Ježíšem Kristem.

Zde ale křesťanští muži čelí určité nesrovnalosti: Ježíš byl chudý (Matouš 8,20), svobodný (Matouš 19,12) a služebník (Matouš 20,28). Jsou-li peníze, sex a moc znamením mužství, byť druhotnými, musíme dospět k závěru, že Ježíš v této oblasti zásadním způsobem selhal.

Takový závěr je pochopitelně nepřijatelný. Ježíš Kristus je Slovo, které se stalo tělem, Boží syn, druhý Adam, Pán nebes a země. Pokud na základě našich kritérií není Ježíš ten správný chlap, není problém v něm, ale v našich měřítkách.

Co Ježíš považoval za hlavní znak svého mužství? A co na základě tohoto znaku Ježíš učí křesťanské muže ohledně peněz, sexu a moci?

PÁR SLOV NA VYSVĚTLENOU

Ačkoliv se zaměříme na to, co Ježíš učí věřící ohledně mužství, nemíním tím naznačovat, že se Ježíšovo učení vztahuje pouze na muže. Ježíšova výzva, „Následuj mě!“, platí pro všechny lidi bez rozdílu pohlaví (Marek 8,34; srovnej s Lukášem 8,1-3 a 23,49).

Netvrdím ani to, že Ježíš nevyučuje křesťanské ženy ohledně ženství. Nepochybně to činí (viz např. Lukáš 10,38-42). V tomto článku se ale zabývám jen Ježíšovým mužstvím a tím, co se v této souvislosti můžeme naučit ohledně peněz, sexu a moci.

HLAVNÍ ZNAK

Když jsme si tyto věci vyjasnili, vraťme se nyní k úvodní otázce: Co Ježíš považoval za hlavní znak svého mužství?

Ježíš na počátku své služby prohlásil: „*Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; čiňte pokání a věřte evangeliu*“ (Marek 1,15).

Domnívám se, že v Ježíšových očích je měřítkem úspěšnosti života člověka – muže i ženy – skutečnost, zda přijímá Boží vládu nad svým životem. Pravý úspěch vyvěrá z víry v Krista, který je svou osobou a činy vtělením Božího království (Matouš 7,21-23).

Z této perspektivy muž, jenž má peníze, sex a moc, avšak nemá Království, selhal, a není tím, jakého jej Bůh chce mít. Jeho mužství je světské, nikoli zbožné, a pro věčnost nemá žádný význam. Podobně ten, kdo má Království, ale chybí mu peníze, sex či moc, je úspěšným Božím mužem, protože jeho život má význam pro věčnost.

Jak řekl Ježíš: „*Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však zahubil svou duši kvůli mně a evangeliu [pamatujme, že evangelium je vyhlášením Božího království] zachrání ji. Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale své duši uškodí? Neboť co může dát člověk výměnou za svou duši?*“ (Marek 8,34-37).

Je-li hlavním znakem pravého mužství přijímání Království, jakým způsobem má křesťan přistupovat k penězům, sexu a moci? Otázku nám pomůže zodpovědět zamyšlení nad několika příběhy z evangelií.

PODOBNOSTI O BOHATÉM BLÁZNOVI (LUKÁŠ 12,13-21)

V prvním příběhu se jistý člověk snaží zneužít Ježíšův vliv k finančnímu prospěchu: „*Učiteli, řekni mému bratru, ať se se mnou rozdělí o dědictví.*“

Ježíš ve své první bezprostřední reakci vyloučil, že má jakoukoli pozemskou právní autoritu k tomu, aby mohl jeho prosbě vyhovět: „*Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?*“

Hned potom se hlouběji zamyslel nad problémem přehnaného vlivu peněz na naše myšlení: „*Mějte se na pozoru a střežte se před každou chamtivostí, neboť i když má někdo nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co vlastní.*“ (V obou odpovědích reagoval na lidskou tendenci zneužívat náboženství k ospravedlňování chamtivosti.)

Ježíš celou myšlenku ilustroval podobenstvím: „*Jednomu bohatému člověku přinesla země hojnou úrodu.*“ (Povšimněte si, že Ježíš nepřisuzuje úspěšnou sklizeň lidským schopnostem, ale půdě. Tato připomínka by nás měla vést k poškoře a uvědomění, že zdar našeho snažení často závisí na věcech, jež jsou mimo naši kontrolu.)

Protože sklizeň přesáhla kapacitu mužových stodol, rozhodl se staré stodoly zbořit a postavit nové, větší. Řekl si pro sebe: „*Máš hodně zásob na mnoho let; odpočívej, jez, pij, raduj se.*“

Boží pohled na věc se od toho jeho ovšem zásadně lišil: „*Blázne! Ještě této noci si od tebe vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi připravil?*“

Ježíš zakončuje podobenství ponaučením: „*Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady, a není bohatý v Bohu.*“

Být bohatým v Bohu podle Ježíšova způsobu myšlení a perspektivy Království znamená, že je člověk štědrý vůči chudým. Štědrost k chudým považuje za dar do nebeské pokladnice a investici, která člověku v budoucím životě přinese tučné dividendy.

„*Prodejte svůj majetek a dejte almužnu,*“ říká Ježíš o pár veršů dále. „*Udělejte si měšce, které nevetšejí, nevyčerpateľný poklad v nebesích, kde nepřichází zloděj ani neničí mol*“ (Lukáš 12,33).

Být správným mužem v oblasti financí má tedy z Ježíšova pohledu mnohem větší souvislost s tím, kolik člověk dává, než kolik vydělává. Nejde o hromadění statků, ale o růst ve štědrosti. Křesťan si smí vydělat tolik peněz, kolik mu jen jeho Bohem dané schopnosti a příležitosti umožní. Musí je však využívat k prospěchu ostatních – na prvním místě své rodiny a také k pozhnání chudých (1. Timoteovi 5,8; 6,17–19). Znakem pravého mužství tedy není pouhé vlastnictví peněz, ale především štědrost.

VYUČOVÁNÍ O ROZVODU (MATOUŠ 19,3–12)

Druhý příběh začíná tím, že jeden farizej „zkouší“ Ježíše, když mu klade otázku ohledně rozvodu: „*Je dovoleno, aby člověk propustil svou ženu z jakéhokoli důvodu?*“

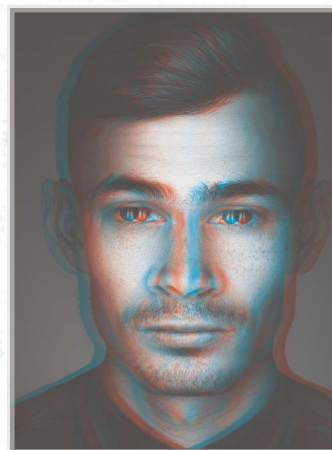
Abychom Ježíšově odpovědi správně porozuměli, potřebujeme si připomenout dva tehdejší židovské myšlenkové proudy v oblasti rozvodů. Hilelova škola obhajovala volnější přístup k rozvodům. Hebrejskou gramatiku Deuteronomia 24,1 vykládala tak, že verš dává mužům k rozvodu dva důvody: „*[jakoukoliv] hanebnost*“, nebo „*něco nemrav-*

ného“. Šamajova škola byla naopak konzervativní a vykládala Deuteronomium 24,1 tak, že muži se dovoluje rozvod jen z jednoho důvodu, a to v případě „*[jakékoliv] hanebnosti, kdy muž na ženě shledá něco nemravného*“.

Ježíš se nenechá vtáhnout do detailů hebrejské gramatiky a svou odpověď postaví na příbězích z první a druhé kapitoly knihy Genesis. „*Nečetli jste, že ten, který stvořil člověka, od počátku, učinil je jako muže a ženu? [Genesis 1,27] A řekl: Proto člověk opustí otce i matku a přilne ke své ženě a ti dva budou jedno tělo [Genesis 2,24], takže již nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, ať člověk neodděluje!*“

Ježíšův argument plynoucí ze zápisu o stvoření jej ovšem postavil na stranu Šamajovy školy, což potvrdil slovy: „*Pravím vám, že kdo by propustil svou ženu, pokud by to nebylo na základě smilstva, a oženil se s jinou, cizoloží; a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží.*“

Jeho odpověď udivila i jeho učedníky: „*Jestliže je to mezi mužem a ženou takové, je lépe se neženit.*“

Znakem pravého mužství je používání moci k službě druhým.

Často si nevšímáme, jak sobecký a čistě mužský náhled na manželství a rozvod Ježíšovi učedníci zastávali. Jinými slovy totiž řekli: „*Jestliže se muž nemůže se svou manželkou rozvést z jakéhokoli důvodu, je lépe se neženit.*“

Jednali se svými manželkami jako se svým majetkem, který mohou kdykoliv „vyhodit“. V kontrastu s tím však Ježíš ženám prokazoval úctu a důstojnost a považoval je za rovnocenné mužům a stvořené k Božímu obrazu. Od svých učedníků očekával stejný přístup: „*Ne všichni chápou toto slovo, ale jen ti, kterým je to dáno.*“

My jsme Ježíšovými učedníky a musíme jeho slova chápat a přistupovat k ženám stejně jako on.

Důstojnost a rovné postavení, jaké Ježíš v souvislosti s ženským (a mužským) pohlavím stvořeným k Božímu obrazu zdůrazňoval, vysvětlují jeho svobodu ve vztahu k ženám, zejména těm s pochybnou sexuální pověstí (viz např. Ma-

touš 21,31-32; Lukáš 7,36-50; Jan 4,1-42; 7,53-8,11). Když se muž dokáže na ženy dívat jinak, než jako na předmět svých sebestředných potřeb a objekt sexuálních tužeb, dokáže k nim přistupovat jako k sobě rovným, přítelkyním a spolupracovnicím. Právě tak k ženám přistupoval Ježíš. Například vyvedl Martu z omylu, že musí jako žena stát v kuchyni u plotny, zatímco muži rozmlouvají o Bohu. Marii vyučoval stejně tak jako své učedníky. Utvrdil ji v tom, že „*si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat*“ (Lukáš 10,41).

V oblasti sexu si Ježíš přeje, aby jeho učedníci mužského pohlaví hleděli na ženy a jednali s nimi stejným způsobem, jako on. Neočekával, že když je bez ženy on, všichni také vstoupí do celibátu (srovnej s Markem 1,30 a 1. Korintským 9,5). Od svých ženatých učedníků však očekával, že budou svým manželkám věrní. A od všech svých učedníků, ženatých i svobodných, očekával, že se budou vyhýbat sexuální nemorálnosti. Více než to však očekával, že si budou jeho učedníci obojího pohlaví uchovávat čistá srdce, díky nimž pro ně budou sexuální (i jiné) hříchy čím dál menším pokušením (Marek 7,20-23).

Znakem pravého mužství je čistota srdce ve vztahu k opačnému pohlaví.

ŽENA S KRVOTOKEM (MAREK 5,21-43)

Třetí příběh začíná prosbou představeného synagogy Jaira, který Ježíše požádal, aby přišel do jeho domu a uzdravil jeho dceru.

„A byla tam žena, která měla dvanáct let krvotok. Mnoho vytrpěla od mnoha lékařů a vynaložila všechny své prostředky, nic jí to však neprospělo, ale spíše jí bylo hůře. Když uslyšela o Ježíši, přišla v zástupu zezadu a dotkla se jeho šatu. Neboť si říkala: ‚Jestliže se dotknu třeba jen jeho šatů, budu zachráněna.‘ A hned vyschl pramen její krve a pocítila na těle, že je uzdravena ze svého trápení.

Ježíš hned v sobě rozpoznal tu moc, která z něho vyšla, otočil se v zástupu a řekl: ‚Kdo se dotkl mých šatů?‘“

V příběhu vidíme dvě podivuhodné skutečnosti. Předně zvrát v životním osudu ženy. Podle Levitiků 15,25-33 nebyla jen fyzicky nemocná, ale současně byla rituálně prohlášena za nečistou. Bránilo jí to v účasti na chrámové bohoslužbě a nikdo se jí nesměl dotýkat. Kdyby to někdo učinil – zejména pak nějaký muž – byl by i on rituálně prohlášen za nečistého. Její trápení tedy nebylo jen fyzické, ale mělo i duchovní a společenský rozměr. Ježíšův dotek uzdravil její tělo a ducha a obnovil její společenské postavení.

Druhou zajímavostí je překonání vzdálenosti mezi mocným Ježíšem a bezmocnou ženou. Moc totiž obvykle mezi mocnými a bezmocnými vytváří bariéru. Ježíšova moc ho však ke krvácející ženě naopak přitahovala blíže. Ačkoliv

se na něj ze všech stran tlačil zástup, pocítil, jak z něj vychází moc, která vešla právě jen k ní.

Z tohoto příběhu usuzuji, že znakem pravého mužství je používání moci k pozitivním změnám v osudech lidí a v překonávání vzdáleností způsobených mocí. Ve většině kultur mají muži ve vztahu k ženám vůdčí roli. Sociologové tento fenomén nazývají „mužským privilegiem“ – ničím nezaslouženou výhodou mužů jen na základě jejich pohlaví. Tuto naši moc můžeme použít buď k tomu, že si ji vytesáme do kamene, anebo k budování svých rodin, církví a společenství, jež budou požehnáním pro všechny. První cesta je světská, druhá je cestou Syna člověka, který „*nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Marek 10,45).

ZÁVĚR

Když se věřícího muže zeptáte, jaká je jeho definice úspěšného života, měl by odpovědět: „Pokání a víra v evangelium Ježíše Krista, které představuje Boží království.“

Pravý člověk Království bude své peníze spravovat štedře, udržovat si v sexuální oblasti čisté srdce a využívat svou moc ke službě druhým. Žijeme v době, kdy příliš mnoho mužů zneužívá peníze, sex a moc. Velikou potřebou současnosti proto je, aby věřící muži představovali lidi Království a ukázali světu, že existuje lepší cesta.

Proto zpíváme:

**„Povstaňte, muži Boží,
a spokojeni buďte s málem.
Své srdce, mysl, duši, sílu
odevzdejte službě,
životu s králů Králem.“**

GEORGE PAUL WOOD, výkonný editor Assemblies of God Publications, Springfield, Missouri

SLUŽBA MUŽŮM – VÝZVA PRO KAŽDÉHO CHLAPA

Viktor Baláž

Jaké služby by měla mít zdravá a rozvíjející se církev? Pravidelně každý by vyjmenoval ty, které jsou jeho srdci nejbližší a které by považoval za nejdůležitější. Církev hledící směrem do budoucna by určitě neměla pominout podporu dětí a mládeže. Ale co podpora duchodců, sociálně slabých lidí, misie, evangelizačních aktivit, maminek na mateřské dovolené či celých rodin? Jsou tyto aktivity méně důležité? Určitě ne. Každá z nich má svoji hodnotu a místo v rostoucí církvi, která chce zasahovat společnost a vytvořit místo pro záchranu lidí. Rád bych se v článku zaměřil na skupinu, kterou považuji, možná k vašemu překvapení, za jednu z nejméně podporovaných a nejvíce opomíjených. **Přejeme si růst církve, stabilní sbory a zdravé rodiny**, ale naplnění krásného přání se neobejde bez duchovně rostoucích a stabilních mužů - služebníků, kteří budou zároveň velmi dobří manželé a otcové. Proto věřím, že církev a každý sbor stojí před Boží výzvou – **být aktivnější v rozvoji mužské služby**. Přijmeme ji, nebo necháme budování mužské části církve na okraji svého zájmu?

Výzvy v oblasti služby mužům

V Apoštolské církvi tvoří muži početní menšinu. Je běžné od pastorů slyšet, že jejich sbor tvoří ze dvou třetin ženy. Pokud k uvedenému faktu přidáme skutečnost, že většina ochotných mužů je aktivně zapojena v klíčových oblastech života místní církve, a to při mnohdy časově náročných pracích a plnění rodinných povinností, je přirozené, že už nemají energii a čas na další setkání zaměřená jen na muže. Problém nedostatku času uvádí velká část vedoucích sborů jako důvod, proč je u nich nesnadné taková setkání zabezpečit. Pokud už bratři ve sborech jsou a mají ochotu i čas sloužit, jsou nemálo vytíženi zodpovědnostmi za ostatní činnosti v rámci sborového společenství.

V mnohých místních církvích nastává podivná situace – na vedení samotné služby mužům již nezůstávají žádní vedoucí. Není potřeba vysvětlovat, že když není nadšený vedoucí, není ani fungující služba. Dovolím si uvést ještě jeden závažný důvod. **V rámci Apoštolské církve nebyl dlouhodobě dáván potřebný důraz na rozvoj služby mužům**, chyběla průběžná motivace a podpora, nefungovalo podpůrné poradenství a nebyly organizovány oblastní či celostátní konference či semináře. Důsledek se projevil v poměrně pasivním postoji mnohých pastorů, což přispělo k současnému neuspokojivému stavu, kdy v necelé polovině sborů neexistuje ani občasná bratrská setkání.

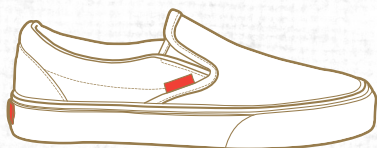
Zdá se tedy, že čelíme objektivním nesnázím, které mohou ztěžovat rozhodnutí pastorů rozvíjet aktivity pro muže. Pokud chceme vykročit vpřed, je potřeba začít hledat východisko, které bude spočívat v postupné systematické práci. Pozitivní kroky se dějí v podobě měnícího se přístupu církve. Ten se projevuje například v organizování celostátní konference pro muže a ve vydávání knih s mužskou tematikou. Bude dále nutné najít a budovat klíčové vedoucí pro tuto oblast služby na úrovni sborů, což se neobejde bez toho, aby si to vedení jednotlivých sborů stanovilo jako prioritu. Najít a připravit dobrého vedoucího může být otázkou několika let, ale pokud nezačneme nyní, za pět let se náš výchozí bod nezmění – opět nebudeme mít žádné vedoucí. Nenechme se odradit překážkami. Existují silné důvody, proč bychom měli usilovat o budování mužské služby. Je potřeba začít co nejdříve.

Motivující důvody pro rozvoj služby mužům

Bůh má pro muže povolání, aby se stali vůdci ve své rodině, církvi a společnosti. Platí to i v silně emancipované době, kdy i kvůli vlivu genderové politiky muži zažívají

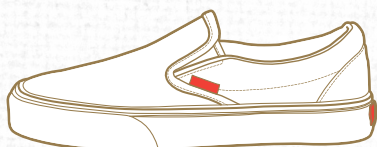
útok na svoji vlastní identitu. Uvědomíme-li si fakt, že dle průzkumu v USA si není pětadvacet procent dvanáctiletých chlapců jisto svým pohlavím, můžeme si položit otázku, jak se tato nejistota projeví v budoucnu u mužů v oblasti Bohem dané role nést odpovědnost a vést. Situace v ČR není zřejmě tak vyhrcoená, ale současný trend nás povede k obdobnému stavu, kdy nejen dospívající chlapci, ale i dospělí muži nebudou mít jistotu svého pohlaví a své role v rodině, společnosti a církvi. Nebudou jednoduše řečeno vědět, kým jsou, a v té chvíli se stanou loutkami, které někdo druhý ovládá a minou se cílem, pro který je Bůh stvořil. Je to opravdu hrozný obraz a směr.

Staneme se jako církve pouhými diváky v tomto procesu nebo se aktivně zapojíme a přineseme změnu do společnosti a do života mužů?

Je velmi důležité, aby církve pomáhala rozvíjet správné porozumění, jak Bůh muže a ženu stvořil a jaké jim určil role.

Velmi si vážím žen a neumím si bez jejich aktivního zapojení představit funkční rodiny, sbory a celou společnost. Jejich místo je nenahraditelné. Zodpovědností vést rodiny, církve a společnost je však prioritně pověřen muž. Už po stvoření Bůh pověřil Adama správou celé země a následně v celé Bibli můžeme zřetelně vidět klíčovou roli muže v Božím plánu spasení od Abrahama až po Krista, apoštoly a další služebníky v církvi. Jestliže má muž nést odpovědnost, potřebuje být schopen tuto odpovědnost přijmout a nést. V tom nám může pomoci specificky zaměřená služba, která přispívá k budování fyzicky, duševně i duchovně silných mužů. Potřebujeme, aby se zapojovali do služeb, ale zároveň měli i prostor, kde se rozvíjejí, budují a motivují podobně, jako Bůh povzbuzoval Jozua: *Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš? (Jozue 1,9)*

Rád bych viděl muže víry a odvahy, kteří se nebojí vstupovat do Božích výzev a ovlivňovat pozitivně rozvoj celé církve a společnosti.

Základem zdravé společnosti a církve je zdravá funkční rodina. Ve společnosti a duchovním světě je evidentní velmi silný tlak na destrukci rodiny. Muži si často nevědí rady, jak se stát dobrými manželi a milujícími otci svých dětí. Někdy propadají skepsi a pocitu viny či selhání. Nutně **potřebujeme dobré vzory**, které by ukazovaly, jak žít celý život s jednou manželkou a vychovat děti následující

Krista. Je to nesnadný úkol, a právě mužské aktivity zaměřené na tuto potřebu mohou být velmi důležitou pomocí v tom, jak rozvíjet role manželů a otců. Potřebujeme v církvi vytvořit prostor, kde mohou být muži sami bez „ostatních pozorovatelů“, otevírat nesnadná chlapecká témata, hledat radu, učit se ze zkušenosti druhých a být si vzájemně oporou. *„Navzájem si budou pomáhat a bratr bude povzbuzovat bratra: Bud' rozhodný!“ Izajáš 41,6*

Zdravý manžel a otec bude mít velmi pozitivní vliv na celou rodinu.

Podle mnoha statistik je vliv mužů na rodiny obrovský. Například výzkumy v USA ukazují, že když uvěří dítě, pouze ve čtyřech procentech případů k tomu inspiruje celou rodinu. Pokud uvěří manželka, stoupne tento vliv na sedmáct procent. Pokud uvěří muž, tak až v devadesáti procentech případů se následně k Bohu obrátí celá rodina.

Také vliv chybějících otců v rodinách je neuvěřitelně destruktivní na životy dětí. Děti bez otců mají mnohonásobně větší sklon k závislostem, promiskuitě, depresím, sebevraždám a zločinům, natož aby následně samy byly dobrými rodiči.

Pokud však v církvi pozitivně ovlivníme současnou generaci manželů a otců, tak budeme mít kladný vliv i na další generace.

A to je další velmi silný důvod, proč bychom rozvoj mužské služby měli podporovat. Tuto výzvu bychom neměli minout. Věřím, že to je v souladu s Božím srdcem. Bůh na konci Starého zákona přináší zaslíbení o obrácení otců k synům - *Malachiáš 3,24* - „*On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.*“

Neměli bychom zůstat pouze u výzvy a přání mít muže přinášející pozitivní změny do rodin, sborů a společnosti, ale měli bychom do této výzvy vstoupit. Kéž by se přání stalo silnou touhou v srdcích mnohých mužů a mohli jsme i přes boje a překážky vidět rozvoj mužské služby napříč celou církví. Jak se nám však daří pracovat s muži v Apoštolské církvi dnes?

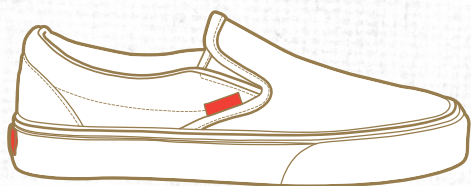
Realita v oblasti služby mužům v Apoštolské církvi

Můžeme se společně podívat na zajímavé informace o stavu služby mužům v naší církvi z pohledu jednotlivých sborů. Pomocí nám jsou výsledky ankety, které nám zaslalo osmdesát procent sborů.

Tato služba existuje ve třiačtyřiceti procentech našich sborů. Deset procent z nich organizují setkávání pro muže každý týden. Čtyřicet procent z nich každý měsíc a v případě zbylých padesáti procent sborů se setkávání pro muže organizuje pouze příležitostně. Průměrně se setkání účastní deset mužů, nejmenší setkání čítá tři lidi a největší dvacet pět. V převládajícím rozsahu jsou tyto

aktivity zaměřeny spíše na věřící bratry v církvi a mají hlavně duchovní a vztahový charakter. Hojně rozšířenou formou jsou biblické skupinky, které realizují v necelé polovině sborů. Volnočasová či sportovní setkání, která vytvářejí prostředí vztahů, jsou ještě více oblíbená a organizují se v devadesáti procentech sborů. Speciálně připravených akcí pro nevěřící chlapy je pravděpodobně jako šafránu, a to je určitě důvod k zamyšlení. Nelze zde spatřit příležitost pro růst sborů? A to zejména s ohledem na to, že mezi oblíbené aktivity patří fotbal, hokej, bowling, stolní tenis, kola či víkendové výjezdy? Spálené kilojouly se muži snaží obnovit při dobrém grilování, které je velmi lákavou formou společně stráveného času. Mezi nejčastěji diskutovaná témata patří například – jak řešit různé záležitosti v manželství a rodině, sexualita muže a s tím spojené boje s čistotou (pornografií), jak být svobodný od různých závislostí - od alkoholu až po internet, dále hněv, nezodpovědnost, prokrastinace či finance.

Anketa potvrzuje již dříve zmíněné překážky pro rozvoj či samotné fungování mužské služby. Vedle již zmiňované absence vedoucích je to jednoznačně časová vytíženost a zaměstnanost mužů. Jednoduše řešeno, chlapi na setkání nemají moc času. Z ankety zároveň vyplývá pozitivní zpráva – v mnoha sborech, kde se mužům rozhodli již dříve pravidelně věnovat, jsou muži ochotni přehodnotit svoje priority a najít čas na společenství s ostatními. To následně kladně ovlivňuje jejich osobní a rodinný život a projevuje se to i v životě samotného sboru. To nám dává dobrý příklad a naději pro další kroky vpřed.

Silní muži Silné rodiny Silné církve

Návrhy možných kroků

Přál bych si, aby Apoštolská církev patřila mezi ty, kde se aktivně podporuje mužská služba, a to jak na národní úrovni, tak především na úrovni místních sborů, kde se odehrává hlavní část života církve. Na národní úrovni bychom chtěli vytvářet prostředí, které ukazuje na důležitost této služby a poskytuje podporu a motivaci pro vznik a rozvoj služby na úrovni sborů. Na národní úrovni budeme pokračovat v pořádání národní konference LIMITY s cílem propojení mužů a zvýšení jejich motivace.

Bylo by skvělé, kdyby na to navazovala i služba v jednotlivých oblastech formou oblastních setkání či seminářů pro služebníky v mužské službě. To však bude hodně záviset na konkrétní situaci v daných oblastech a regionech. Jednou z důležitých forem podpory je vytvoření kvalitní databáze literatury týkající se života mužů. Za první krok můžeme považovat vydání tří knih pro předchozí národní konference. Na úrovni sborů je naší vizí vznik a rozvoj pravidelných setkání mužů v každém sboru Apoštolské církve. S tím souvisí potřeba budování vedoucích formou seminářů či osobního poradenství a vytvoření určité sítě vedoucích služby mužům.

Jedna mezinárodní služba cílící na stejnou oblast má ve svém logu heslo – **Silní muži, silné rodiny, silné církve**. Myslím, že to koresponduje i s naší touhou a přáním, abychom mohli přispět k budování osobních životů mužů, které následně ovlivní jejich rodiny a celou církev. Týká se to však jen pastorů či několika jedinců? Jsem přesvědčen, že nikoliv. Každý muž je důležitou součástí církve a uvedená výzva k budování služby mužům by se bezprostředně měla dotýkat i každého z vás. Proto jsem svůj článek nazval „**Služba mužům – výzva pro každého chlapa**“. Prosím modli se po přečtení tohoto článku a zeptej se Boha, jak se můžeš i TY do této oblasti aktivně zapojit.

Ing. Viktor Baláž slouží jako zástupce biskupa Apoštolské církve pro hospodaření a zároveň jako pastor sboru ve Vyškově. Je ženatý a má tři děti.

FRUSTROVANÍ MUŽI

„Skutečná služba vychází ze správně nastavených vztahů“

Dr. Dan Erickson

Mnozí muži se cítí osamělí. Studie prokázaly, že většina mužů starších třiceti let nemá skutečné přátele. Možná mají stovky „přátel“ na Facebooku, nemají však žádné v reálném světě. V omezené míře se stýkají se svými příbuznými a kolegy z práce, nejsou si však s nimi opravdově blízcí. Často za přátele považují ty, které znají celou řadu let, jen málokdy s nimi však významně komunikují nebo tráví společný čas. Patří takové lidé mezi skutečné přátele?

Vzájemné přátelství mezi chlapci je žel do velké míry záležitostí dávné minulosti. Jeden člověk tento problém vyjádřil slovy: „Za posledních dvacet pět let jsem si nenašel jediného nového kamaráda.“ Jistě mluvil za mnohé další. Řada lidí soudí, že je tento trend způsoben tím, že se v naší kultuře vzájemné přátelství mezi muži příliš nenesí. Blízký vztah dvou chlapců, kteří nejsou příbuzní, může působit nezdravě, až podezřele. Společnost nám podsouvá, že přátelství mezi dvěma muži podobné starozákonnímu přátelství Davida s Jonathanem je nemožné či dokonce nebezpečné.

Věřící přitom hledají duchovní bratry, kteří se jim stanou skutečnými přáteli. Bez ohledu na všeobecně zažitě předsudky muži potřebují a vyhledávají druhé muže, kteří by jim stáli po boku a s nimiž by se vzájemně povzbuzovali, posilovali a prokazovali si bratrskou lásku. Ten, kdo je plný naděje se může stát platným služebníkem Božího království, který tuto naději předává své rodině, přátelům a okolnímu světu. Jestliže budou muži vystaveni zájmu a lásce svého křesťanského přítele, naleznou pro svůj život naději a vždy budou mít na koho se obrátit ve chvíli, kdy všechno nepůjde hladce a budou se potřebovat o někoho opřít. Právě to měl Ježíš na mysli, když řekl, že svět pozná, že jsme jeho učedníci, budeme-li mít lásku jedni k druhým. (Jan 13,34-35)

Každá místní církev potřebuje rozvíjet strategii podpory vzájemných přátelství mužů, žen i rodin. Bez cíleného úsilí

o rozvoj takových přátelství se budou naši muži nadále cítit osamělí, izolovaní a bez naděje. Je nutné zaměřit se na budování vztahů. Každý chlap potřebuje na prvním místě rozvíjet svůj vztah s Bohem prostřednictvím strukturované učednické služby a vztah se svou manželkou a dětmi. Zároveň však potřebuje silné přátelství a vztahy s dalšími lidmi ve svém okolí.

Muži potřebují sami sebe uvidět tak, jak se na ně dívá Bůh – jako lidi zaslíbení, v nichž třímá obrovský potenciál. Každý chlap potřebuje být vyučen tomu, jak objevit Boží záměr a plán pro svůj život a tomu, jak tento záměr a plán naplnit ve své rodině, církvi, společnosti a světě. Muži se potřebují společně učit a společně proměňovat. Nestane se to však samo od sebe.

Co dělá vaše místní církve pro to, aby to zažíval každý její člen?

Dr. Dan Erickson založil službu „People Matter Ministries“ (Na lidech záleží). V době, kdy psal tento článek, byl přes 48 let ženatý s Cathy, s níž měli dvě děti a sedm vnoučat. Napsal pět knih a stovky článků týkajících se služby mužům. Dr. Erickson odešel v březnu 2017 k Pánu.

PO ČEM *letniční* ŽENY TOUŽÍ

Chceme-li prorazit skleněný strop, který ženám brání plnohodnotně se účastnit křesťanského života, potřebujeme se zabývat otázkou, co vlastně ženy očekávají od těch, s nimiž mají spolupracovat, jimž mají sloužit, a po jejichž boku prožívají svůj život.

Joy E. A. Quallsová

Drazí letniční muži,

uvědomuji si, že téměř každá diskuse o rolích jednotlivých pohlaví vyvolává zdání, že právě začala lovecká sezóna – a vy jste se stali hnanou zvěří! Unavují mě debaty, útočící na muže, neboť v žádném případě nereflktují typy mužů, jež znám a které mám ve svém životě. Jako příklad mohu uvést svého manžela, který v minulosti nevěřil tomu, že by snesl vedení ženy. Byl však ochotný se za tuto oblast modlit a studovat Písmo, až Pán otevřel jeho srdce. On je můj největší fanoušek, podporovatel a obhájce.

Dále mohu uvést příklad mého dědy, který do svých sedmdesáti let neměl vyšší vzdělání než osm tříd základní školy, a přesto přečetl od začátku do konce mou disertační práci. Chtěl se dozvědět více o historii role žen v Assemblies of God – církvi, v níž sám vyrostl a v níž vychoval mě a mé bratry. Anebo příklad mého mentora z biblické školy zvané Vanguard University (v USA), který ve mě věřil a otevřeně veřejně mluvil o pomazání a povolání, jež na mém životě rozpoznával. Žiji život, k němuž mě Bůh povolal. Jsem manželka, máma a doktorka filozofie. To vše smím naplno prožívat i díky těmto lidem, kteří věřili Bohu, jenž mě povolal, a reagovali tak, že mi poskytli plnou podporu a své požehnání.

Příliš často však diskusi o rolích jednotlivých pohlaví neprovázejí právě pozitivní příběhy. Namísto toho jí vévodí výpovědi žen, kterým nebylo umožněno naplnit své povolání, tradičně vyhrazené mužům, nebo uštěpačné po-

známky o tom, zda má mít žena vůbec „právo“ kázat, když existuje dostatek schopných a dostupných mužů. Ženám se vytýkají případy, kdy zastávají vedoucí role a jejich manželé zůstávají doma s dětmi. Diskuse na téma genderové role bývají napjatější v případě, pokud jejich předmětem jsou „ženy ve vedení“, spíše než „lidé povolání k vedení“.

Diskuse, které jsou vůči ženám nebo mužům v principu nepřátelské, ničemu neprospívají. Jako letniční křesťané věříme, že Duch svatý i v současnosti aktivně působí v našich životech a službách. Proto se společně s vámi chci zamyslet nad tím, jak můžeme žít verše z druhé kapitoly Skutků a listu Galatským 3,28 s absolutní vírou v jednání Ducha svatého, který nikomu nestraní a boří veškeré společenské hradby a bariéry, jež by nás mohly brzdit. Chceme-li jako Duchem naplněné ženy a muži společně prorazit skleněný strop, který ženám brání plnohodnotně se účastnit křesťanského života, potřebujeme se zabývat otázkou, co vlastně ženy očekávají od těch, s nimiž mají spolupracovat, jimž mají sloužit, a po jejichž boku prožívají svůj život.

Mým cílem je zahájit dialog a umožnit oběma pohlavím otevřeně hovořit o tom, jak se vnímají – duchovně, kulturně a ve vzájemných vztazích. Co letniční ženy očekávají od mužů v jednotlivých oblastech – doma, v církvi a ve společnosti? Tyto oblasti života od sebe nelze striktně oddělovat. Jsem přesvědčena o tom, že ženy touží po přehodnocení náhledu na jejich roli v domácnosti, službě v církvi i angažovanosti ve společnosti.¹

KOMPLEXNÍ PŘÍBĚH

Diskuse probíhající v církvi Assemblies of God ohledně vztahu pohlaví a vedoucí role má mnoho podob a tím pádem se často se jeví jako zmatená.² Smyslem tohoto článku není obhajovat nějakou konkrétní roli žen v Assemblies of God ani v jiné denominaci. Naše pozice je jasná a naše stanovy týkající se služby žen jí dávají zelenou. Mnohé sestry v jiných církvích podobnou podporu nezažívají. Dokud jsem ovšem nezačala s výzkumem v rámci své dizertační práce, neuvědomovala jsem si, jak se v praxi projevují složité, komplexní vztahy mezi oběma pohlavími v rodině, společnosti i církvi.

Vyrůstala jsem ve sboru, kde na zdi visela fotografie mladé ženy jménem Blanche Brittonová. Byla to ohnivá evangelistka, která tuto a dalších dvacet čtyři místních církví založila. Od svého založení však v našem sboru na pastorské pozici nikdy žádná další žena nesloužila. Naši zakladatelku nepodporoval v její pastorské službě dokonce ani Blanchin manžel a jejímu povolání dal své požehnání až na smrtelné posteli. Její příběh a příběh sborů, které tato žena založila, se v naší církvi za sto let její existence mnohokrát vyprávěl a stal se nedílnou součástí její historie.

Jaká je tedy oficiální pozice Assemblies of God ohledně role žen? Článek VII, oddíl 2-1 v Ústavě a stanovách Assemblies of God, se od svého sepsání v roce 1914 téměř nezměnil. V současnosti v něm stojí:

„Písmo jednoznačně učí, že ženy, které jsou nadpřirozeně povolány a odborně způsobilé, smí v církvi vykonávat službu Slova (Jóel 2,29; Skutky 21,9; 1. Korintským 11,5). Ženy, které splní stanovené předpoklady pro ustanovení ke kazatelské službě na jakékoli úrovni, mají právo být církví ordinovány a vykonávat službu na všech úrovních místní církve i v rámci vedení oblasti či Hlavní rady církve.“³

Před několika lety jsem se v rozhovoru s hlavním superintendentem Assemblies of God bratrem Georgem O. Woodem zeptala, proč je pozice Assemblies of God ohledně služby žen tak široká a všezahrnující. Jeho odpověď? „Takoví prostě jsme!“⁴

Wood také napsal, že tím, kdo zmocňuje lidi do služby, je Duch svatý. Potvrzuje to prorocké zaslíbení Jóela 3,1-5, že Bůh vyleje svého Ducha na veškeré tělo – muže i ženy – které se naplnilo ve Skutcích 2,17-18.⁵ Tyto základní verše našeho učení o smyslu křtu v Duchu svatém, který lidi zmocňuje ke službě, současně definují i naši egalitářskou pozici v genderové oblasti. Ačkoliv cílem našeho učení je na prvním místě definovat roli žen ve službě, stejná logika se vztahuje i na službu žen v domácnosti a ve společnosti.

Komise pro čistotu učení a výkonný presbyteriát si uvědomují, že tradice, kultura a nejrůznější stereotypy týkající se smyslu a aplikace některých biblických veršů vyvolaly zmatek v pochopení Boží vůle pro muže a ženy.⁶ Výsledkem je pochybná praxe našich společenství v této oblasti. Církev Assemblies of God v minulosti ne vždy aktivně

vystupovala proti praxi odporující naší doktrinní pozici ohledně smířící přirozenosti Ducha svatého bořící společenské hierarchie a vytvářející prostor pro plnohodnotné zapojování žen. Vedoucí Assemblies of God často ve svých kázáních zdůrazňují historii našich žen sloužících v roli pastorů, evangelistů či misionářů, mnozí však v soukromých rozhovorech stále vyjadřují značnou rezervovanost vůči zaměstnávání a ordinaci žen. Podobné postoje vyjadřují i v oblasti rovnoprávnosti rolí mužů a žen v rodinách.⁷

Jaké je s ohledem na zmíněnou komplexnost celé problematiky očekávání letničních žen? Přesněji řečeno, co letniční ženy očekávají od mužů v církvi, doma a ve společnosti? Jsem přesvědčena, že chtějí, aby muži a ženy usilovali o soudržnost, vzájemně se podporovali ve svých povoláních, vždy měli na mysli spolupráci obou pohlaví namísto přístupu „buď, anebo“ a přehodnotili své porozumění autoritativním rolím.

SOUDRŽNOST

Ženy touží po soudržnosti s muži. Letniční ženy unavuje, že jim bývají přisuzovány specifické role čistě na základě jejich pohlaví. Chceme, aby na nás muži nahlíželi jako na spoluslužebnice povolány Bohem do svých manželství, zaměstnání i společnosti.

Doma ženy touží po tom, aby jejich muži vykazovali za všech okolností stálost a stabilitu. Chceme partnery, kteří věří, že být zbožný je důležitější než „být chlap“. Naše kultura muže přesvědčila, že vyjadřovat emoce je zženštilé, a v důsledku toho se oni od svých rodin citově izolovali. Když ale potlačíte emoce, protože máte pocit, že k mužům nepatří, projeví se skrytě jiným, potenciálně destruktivním způsobem – závislostí, depresí, přepracovaností, pornografií, žádostivými myšlenkami nebo dokonce nevěrou.

Muži, přestaňte naslouchat hlasům, které vám tvrdí, jak být co nejmužnější. Buďte tím, kým vás Bůh stvořil. Věřím, že když budete usilovat o zbožnost, zrodí se ve vašem nitru svatá jistota. Tehdy získáte smělost naplnit svou roli. Ať už vás Bůh povolá k tomu, abyste zůstali doma a vychovávali děti, pracovali z domova, angažovali se v obchodní sféře nebo ve službě Bohu, můžete své povolání uposlechnout bez jakékoli obavy, že snad ohrozíte svou mužnost nebo že vaše aktuální práce předefinuje, kým jste.

Na vlastní oči jsem viděla, jakou spoušť napáchalo potlačování emocí v životě muže a jak zasáhlo celou jeho rodinu. Vyrůstala jsem totiž v rodině, kde nebyly zdravým způsobem ventilovány hněv, zranění a odmítnutí. Od raného dětství jsme jako rodina zažívali slovní a citové týrání ze strany mého otce. Ten nakonec raději od rodiny odešel, než aby se postavil čelem své nejistotě pramenící z jeho selhání ve službě, ze ztráty jednoho z rodičů a traumat způsobených válkou ve Vietnamu. Nedovolil Bohu, aby ho uzdravil a obnovil, a namísto toho zvolil zbabělou cestu. Vyklidil pole a nechal na jiných lidech, aby jeho dětem nadefinovali, co znamená být mužem.

K soudržnosti patří i odmítání šablon, které nám společnost diktuje ohledně toho, jak mají vypadat naše zápasy. Zajisté jako letniční nesmíme přivírat oči nad pornografií a sexuálním zneužíváním. Chci však věřit tomu, že většina z vás, mužů, žije ctnostným životem. Jako pro zástupce silnějšího pokolení pro vás jistě musí být ponižující trvale čelit podezření, že jen kvůli svému pohlaví nemáte dostatek sil či charakteru na to, abyste činili, co je správné.

Letniční muži, povstaňte a buďte svému okolí vzorem. Vlastním příkladem ukažte, co znamená žít svatým a odděleným životem. Dávejte najevo, že Bůh nestvořil vaši ženu jen pro vaše potěšení, ale pro účely Božího království. Ať vaše vztahy ovlivní poznání, že Bůh stvořil obě pohlaví ke svému obrazu a povolal je k naplňování svého nadpřirozeného plánu. Budte zárnou výjimkou v tom, jak sloužíte a utváříte svůj rodinný a občanský život. Budte v každém aspektu vzorem soudržnosti.

Soudržnost znamená, že muži a ženy mohou pracovat společně bok po boku, aniž by si konkurovali nebo proti sobě bojovali. Představuje odmítnutí výlučného postavení jednoho z pohlaví a přihlášení se k vzájemné spolupráci. Bůh povolává muže i ženy k tomu, aby sloužili Bohu společně, nikoliv v izolaci. Obě pohlaví se od sebe navzájem liší a skvěle se doplňují. Na vedoucích místech potřebujeme slyšet hlas žen a zažívat jejich účast na přijímání rozhodnutí.

VZÁJEMNÁ PODPORA SVÝCH POVOLÁNÍ

Ženy chtějí vnímat podporu a ujištění ve svých povoláních a obdarováních (pro církve i mimo ni) i v úsilí, jež investují do svých rodin a do společnosti. Nejde ani tak o to, jaké máme pohlaví, jako o to, co do každého z nás Bůh vdechl. Ženy chtějí svá duchovní obdarování směle používat.⁸ Stejně jako muži mají i ženy hlubokou touhu být – bez ohledu na charakter svého povolání – respektované, povzbuzované, vystrojované a zmocňované. Naše snahy roztřídit všechny muže a ženy do předem daných genderových krabiček zanechávají v myslích těch, kdo se do těchto škatulek nevejdou, hořkou pachutí.

Unavuje mě stereotyp „podezřívání“ žen z touhy pokoušet muže a svádět je z cesty. Pokud budou muži považovat ženy za nebezpečná stvoření a držet si je od těla, nepospěje to nikomu. Jen v konečném důsledku nebudeme schopni rozvinout náš plný potenciál. Hlas žen bude potlačen, posílí se mentalita církve jakožto „pánského klubu“ a zástupkyně něžného pohlaví budou vykázány na místo, jež jim „náleží“.

Jestliže však skutečně věříme, že zmocnění Ducha svatého nabourává genderové stereotypy, musíme být ochotni přistupovat k ženám v církvi se stejným respektem, jaký prokazujeme mužům. Nemůžeme měřit dvojím metrem. Prosím, přistupujte k ženám, které slouží po vašem boku, s moudrostí a zdrženlivostí. Přestaňte na ně nahlížet jako na potenciální milenky a namísto toho buďte vzorem

opravdových mužů – těch, pod jejichž důstojnost není vyměňovat pleny kojencům, sloužit u jídelního pultu nebo sloužit v programu pro svobodné rodiče.

SPOLUPRÁCE OBOU POHLAVÍ

Drazí muži, hluboce si při psaní těchto řádek uvědomuji, že se všichni potřebujeme vyvarovat tendence mít od opačného pohlaví očekávání výlučnosti jeho role. Připomeňme si vyprávění ze čtvrté a páté kapitoly knihy Soudců o Déboře, „*prorokyni, ženě Lapidótově*,” která jako soudkyně vedla Izrael (Soudců 4,4). Mary Ruth Stoneová píše, že Débořiny tři role – prorokyně, manželky a soudkyně – si vzájemně neodporovaly a jedna druhou nebrzdily. Vedoucí pozice Débory nebyla výsledkem kulturních norem nebo její touhy uzmout si pro sebe autoritu. Spočívala na ní Boží přízeň, díky níž uplatňovala svůj vliv na Báraka. Bůh Déboru provázel i ve válce, v níž bojovala bok po boku s vůdcem armády mužského pohlaví.

Tento smíšený tým (se silnou podpůrnou rolí ženy jménem Jáel) toho dne dovedl Izrael k vítězné zteči. Débora ve své bojové písni spolu s Bárakem žehná Hospodinu. Popisuje vojenské vítězství (tradičně vyhrazené mužům) jako „*povstání matky v Izraeli*” (Soudců 5,7). Podle Stoneové společnost tehdy nerozdělovala typicky mužskou roli válečníka a typicky ženskou roli matky. Žádná z nich nebránila v Débořině životě souběžnému fungování té druhé.⁹

PŘEHODNOCENÍ OTÁZKY AUTORITY

Diskuse o genderových rolích se často točí okolo jedné konkrétní problematiky, a tou je otázka autority. Kdo může dělat rozhodnutí a být vedoucím? Chápání autority je základem našich očekávání ohledně rolí obou pohlaví. Moc Ducha svatého je zmocněním ke službě. Soudržnost obou pohlaví, podporovaná Duchem svatým, mění náš náhled na otázku autority. My ženy vám ji netoužíme brát. Chceme se k vám ve službě připojit a sloužit po vašem boku. Toužíme bojovat za soucit a spravedlnost a pracovat v partnerství s vámi jako manželé či spolupracovníky a být přitom společně zmocnění Božím Duchem. Varování apoštola Pavla před lidmi, kteří si usurpují autoritu, by nám všem měla být výstrahou a výzvou zkoumat naše motivy.

Vylití Ducha svatého v den Letnic trvale změnilo pravidla hry a upozadilo stigmata plynoucí z příslušnosti k pohlaví či společenské vrstvě. Společenské struktury jsou ve srovnání s dílem Ducha svatého druhotné a nositelem autority je právě On. Vede-li naše životy Duch svatý, nepotřebujeme řešit otázku autority. Důkazem autority v životě konkrétního člověka je zmocnění Duchem svatým, které je nadřazené jeho společenskému postavení.

Věřím, že je obzvláště důležité hovořit o tom, co my, ženy, očekáváme od mužů ve svých domovech. Nelze na jedné straně tvrdit, že žena může zastávat vedoucí roli v církvi, podnikatelské činnosti, výrobě, ve vzdělávacích institucích či sociálních službách, a přitom bránit tomu, aby se stejné bariéry odstranily v mezilidských vztazích v rodině.

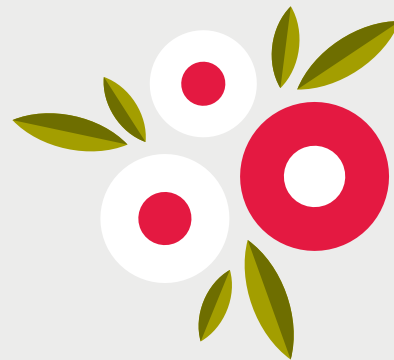
ZÁLEŽÍ NA ZPŮSOBU, JAKÝM O JEDNOTLIVÝCH POHLAVÍCH MLUVÍME

Věřím, že naše letniční porozumění rolím žen je stejně jedinečné jako naše víra v počáteční fyzický důkaz křtu v Duchu svatém. O tomto unikátním prvku našeho učení musíme směle kázat a předávat mladým ženám a mužům. Musíme ho praktikovat jak ve skladbě našich týmů na všech úrovních vedení, tak i v našich manželstvích a rodinách.

Milí muži, mají-li ženy vystoupit do popředí, neznamena to, že vy musíte ustoupit do pozadí. Podobně nemusíme my ženy zapírat své dary a povolání v obavě, že zaberou místo patřící mužům. Každému je dáno pomazání Ducha svatého ke službě Božímu království. K následování tohoto pomazání by měli být povzbuzováni jak letniční ženy, tak i muži. Musí povstat zástupci obou pohlaví, kteří bez zábran naplní své obdarování a povolání. Dlužíme to generacím přicházejícím po nás.

Drazí muži, my letniční ženy ve vás věříme. Toužíme vidět, jak přijímáte sami sebe takové, jací jste v Kristu. Potřebujeme vás. Potřebujeme společně sloužit v pomazání Ducha našemu Pánu, oproštěny od stereotypních genderových hranic, které někdy působí zmatky a rozdělení.

JOY E. A. QUALLS, Ph.D. je pomocná profesorka rétoriky a komunikace na Evangel University ve Springfieldu v Missouri.

Použité zdroje:

1. Kimberly Ervin Alexander a James P. Bowers: *What Women Want: Pentecostal Women Ministers Speak for Themselves* (Co chtějí ženy: letniční služebnice mluví samy za sebe), (Seymour Press, 2013), str. 46.
2. Edith L. Blumhofer: „Women in American Pentecostalism“ (Ženy v americkém pentekostalismu), *Pneuma: The Journal of the Society For Pentecostal Studies* 17, č. 1 (jaro 1995), str. 19–20.
3. Hlavní rada církve Assemblies of God: *Constitution and Bylaws (Ústava a stanovy)*, 2007, str. 31, Flower Pentecostal Heritage Center, Springfield, Missouri.
4. George O. Wood (hlavní superintendent Hlavní rady Assemblies of God), diskuse s autorem, listopad 2007.
5. George O. Wood: „Exploring Why We Think the Way We Do about Women in Ministry“ (Průzkum, proč smýšlíme o ženách ve službě tak, jak o nich smýšlíme), magazín *Enrichment*.
6. Komise pro zdravé učení: „Feminism and Appropriate Roles for Women“ (Feminismus a správná role žen), Hlavní rada církve Assemblies of God.
7. Barbara L. Cavaness: „A Biographical Study of the U.S. Assemblies of God Women in Missions“ (Biografická studie žen misionářek církve Assemblies of God, USA), pracovní sešit Historical Events (Historické události), biblická škola Fuller Theological Seminary, Pasadena, Kalifornie, 1999.
8. *Ibid.*, str. 46.
9. Mary Ruth (Morris) Stone: „What They Believe About Family: A Response“ (Čemu oni věří ohledně rodiny: reakce) v knize *What Women Want: Pentecostal Women Ministers Speak for Themselves* (Co chtějí ženy: letniční služebnice mluví samy za sebe), Kimberly Ervin Alexander a James P. Bowers (Seymour Press, 2013), str. 49–50.

REVITALIZACE CÍRKVE V ČESKÉM KONTEXTU (část první)

Jason Morrison

Třetí generace jako prubířský kámen

Blíží se třicáté výročí pádu komunismu v České republice. My, kteří pamatujeme devadesátá léta a první roky nového tisíciletí, můžeme dosvědčit, že zde ve střední Evropě došlo k obrovským společenským a kulturním změnám. V mnoha ohledech žijeme v nové zemi. A česká církev je také jiná, než bývala. Mnoho místních sborů tvoří ve velké většině (nebo dokonce kompletně) lidé, kteří se stali následovníky Krista v letech krátce po revoluci. Dnes se sbory již neskládají výhradně z těch, kdo vyrůstali v ateistických domácnostech, ale vidíme rodící se generace, které vyrůstaly alespoň s jedním věřícím rodičem. Takoví lidé vidí církev, kulturu a Boha skrze jiné paradigma.

Říká se, že skutečnou zkouškou jakéhokoliv hnutí je, zda dokáže přežít svou druhou nebo třetí generaci. To vidíme dokonce i v Bibli. Soudců 2,10 říká: „*A také celá ona generace byla připojena ke svým otcům. Po nich potom povstala jiná generace, která neznala Hospodina ani dílo, jež pro Izrael vykonal.*“ (ČSP) Takže významnou a naléhavou otázkou pro českou církev nyní je, zda nyní pomůžeme následující generaci poznávat a zakoušet Boha v jejím novém kontextu.

Charles Kraft si ve svém výzkumu povšimnul, že dokonce i něco tak základního pro evangelikální bohoslužbu jako kázání může ztratit svou funkci. Píše: „*Poselství a prostředky zamýšlené pro nějaký konkrétní účel se často používají v jiném kontextu.*“ (Kraft, 1983, 45) Tvrdí, že smyslem kázání je komunikovat a vyučovat. Nicméně časem se z něj stává ri-

tuál. Důkazem je, že lidé přicházejí, aby si kázání poslechli, ale nejsou schopni si zapamatovat, o čem bylo. Stále ho však hodnotí jako „dobré“.

Kázání má komunikovat a vyučovat. Ovšem místo toho, aby se kladl důraz na metody komunikace, které by posluchače zaujaly a usnadnily mu zapamatování poselství, přikládá se větší význam konkrétní struktuře kázání nebo jeho délce, což jen odráží očekávání, jež se s ním v daném společenství pojí. Kázání tak neplní funkci předávání Božího životodárného prorockého poselství, ale stává se rituálem potvrzujícím příslušnost jedince k dané skupině. Lidé si přicházejí poslechnout kázání, protože se to od „dobrého“ člena sboru prostě očekává.

Model *Church Life* rozpoznává patnáct funkcí, které se odehrávají v jakémkoliv sboru v libovolné části světa (viz *The Church Life Model* od Dr. Wayne Lee). Když se podíváme na každou z těchto životních funkcí sboru, můžeme si všimnout podobných tendencí. Každá služebnost má přirozený sklon vzdalovat se od svého původního misijnálního cíle a zaměřit se na naplňování lidských potřeb a očekávání. Během chval si přestaneme všimnout slov, která zpíváme, a začneme se věnovat tomu, jak dobře nebo špatně nám daná hudba zní. V přímluvných modlitbách přestaneme hledat na prvním místě Boží plán pro ztracený svět, a začneme se modlit za různá trápení – ať už vlastní nebo ostatních členů sboru. Při evangelizaci zapomeneme na laskavou trpělivost našeho Spasitele a zaměříme se na svou obranu a dokazování vlastní pravdy.

Pokud mají naše sbory přežít déle než jen do třetí generace, musíme zajistit, aby každá funkce sboru naplňovala svůj zamýšlený účel. My, kdo jsme součástí místního sboru více než deset či patnáct let, si dokážeme každou píseň, každé kázání a každou činnost sboru s něčím asociovat. Víme, co pro nás znamenaly v okamžiku, kdy jsme uvěřili. Avšak nastupující generace nezakusila totéž, co ta starší, a postupně dochází k poznání, že některé funkce sboru ztratily svůj původní smysl a staly se z nich pouhé lidské rituály.

Je svůdné se spokojit s představou, že přenecháme vedení mládeže mladší generaci a až ta doroste do věku pětadvaceti let, začne se konečně chovat jako dospělí křesťané a účastnit se běžných sborových setkání. To však není řešením. „*Na rozdíl od současných myšlenkových trendů, jak je kvalitní služba mládeži důležitá pro duchovní vývoj budoucích dospělých, výzkumy dokazují opak: teenager, který pravidelně navštěvuje běžné sborové bohoslužby, a přitom se neúčastní setkání mládeže, v tom bude nadále pokračovat i jako dospělý s větší pravděpodobností než ten, kdo se účastnil výhradně mládežnických skupin a do setkávání ostatních věkových skupin se nezapojoval.*“ (Kimball, 2000, 566).

Ano, je důležité pěstovat dynamická a relevantní setkávání mládeže. Mladí lidé potřebují prostor pro to, aby se cvičili ve vůdcovství, sdíleli svou víru s ostatními a družili se se svými vrstevníky. Ale pokud mladý člověk nezakusí Boží přítomnost a jednání na běžné sborové bohoslužbě, tak na taková setkání nebude chodit bez ohledu na svůj věk. Bude vyhledávat ta místa, kde se odehrává smysluplný duchovní život, rozvíjejí smysluplné vztahy a kde vnímá příležitost smysluplně sloužit.

Definice revitalizace

Zdá se, že každý člověk má vlastní definici toho, co revitalizace znamená. Revitalizace neznamená jenom prostou změnu stylu nebo zavedení nové strategie managementu. Původ tohoto slova vychází ze dvou latinských kořenů (*re* – znovu a *vitalis* – životný, životaschopný). Dá se tedy říct, že cílem revitalizace je přinést nový život. Žádný systém správy nemůže vytvořit život. Jenom Bůh je tvůrcem života, a to včetně života sborového. To znamená, že jako letniční křesťan věřím, že revitalizace musí začít hledáním Boží činnosti. Neptáme se „*WWJD (Co by Ježíš udělal?)*“, ale ptáme se, „*Co Ježíš právě teď dělá?*“ Pak se k jeho činnosti připojíme. (Jan 5,19–20)

Revitalizace také znamená zhodnocení toho, čemu věříme, stejně jako toho, proč některé věci jako sbor děláme. Následujeme Kristovu misi vyjádřenou prostřednictvím Největšího přikázání a Velkého poslání? V okamžiku, kdy zjistíme, co Bůh od své církve chce, snažíme se najít metody, jak toho v našem novém kontextu dosáhnout. „*Bůh chce po svých vedoucích, aby skočili do toho víru kulturních změn a zjistili, co je neměnné (hodnoty) a co změnu potřebuje (metody).*“ (Morrison, 2017, 24)

Revitalizace nespočívá v tom, že svou činnost zaměříme přednostně na lidi ve víře hledající (tzv. seeker-friendly přístup) a budeme se snažit odstranit příliš náboženskou terminologii či duchovní projevy z našich bohoslužeb. Lidé mají své vlastní představy o tom, co je to církve nebo čím by měla být. Proto bychom měli neustále poukazovat na to, kdo je to Bůh, vyprávět příběh o jeho vztahu k nám

lidem a snažit se poukázat na roli církve. „*Ten, kdo zprostředkovává (komunikuje) křesťanství, musí neustále a opakovaně odpovídat na otázku: „Co je křesťanství?“ Tohle právě člověk zvenčí neví, takže obhájce víry musí být připraven znovu a znovu vysvětlovat, co křesťanství představuje, co zastává a co nabízí, nikoliv vysvětlovat, co si o křesťanství myslí jiní lidé*“ (Hunter, 1993, 55).

Revitalizace nespočívá ani v tom, že budeme víc evangelizovat, modlit se a zavádět přitažlivější metody práce. Spočívá v tom, že navrací církve k jejímu úkolu oslavovat Boha. John Piper napsal: „*Misie nepředstavuje konečný cíl církve. Tím je uctívání. Misie existuje tam, kde chybí uctívání. Konečný cíl činnosti církve představuje uctívání, protože konečný cíl všech věcí je Bůh, nikoliv člověk.*“ (Piper, 2003, 17) Proces revitalizace usiluje o oslavování Boha prostřednictvím každé životní funkce církve. Dokonce i v oblastech jako jsou finanční správa či rozhodovací procesy bychom měli Bohu vzdávat chválu.

Revitalizace v neposlední řadě znamená také změnu. Cílem je vyhloubit nové duchovní studny, k čemuž mohou vést nové modlitební metody nebo nastavení vyšší úrovně vzájemné duchovní vykazatelnosti. Jde o to hledat nové způsoby, jak předávat Boží poselství včetně hledání nových biblických metafor, které odrážejí současné Boží jednání ve sboru. Tak budou věřící neustále růst ve svém vztahu s Bohem. A možná to znamená ukončit některé staré služebnosti a uvolnit tak prostředky pro ty nové. V tomto spočívá největší výzva během procesu revitalizace.

Lidé často zápasí s otázkou, proč potřebujeme nové metody? To platí obzvláště v okamžiku, kdy se revitalizační program Church Life snaží představit nové modlitební modely. Vždycky, a to bez výjimky, se ozve alespoň jeden člověk s tím, jestli je daný model „*biblický*“. Zvykli jsme si totiž na naše vyšlapané chodníčky duchovnosti. Jsou pro nás pohodlné, a cokoliv nového nás nutí vystoupit ze své zóny bezpečí. Náš první instinkt nás vede k pokračování zavedených věcí, které jen chceme „*dělat lépe*“. To se týká všech oblastí, ať už jde o náš přístup k modlitbám, chválám či setkávání domácích skupinek. Tvrdíme, že nezáleží na tom, jestli na modlitby chodí jen tři lidé. To v tuto chvíli stačí a mezitím budeme povzbuzovat další. Jsme přesvědčení, že náš systém domácích skupinek je funkční, i když se ho účastní pouze třicet procent členské základny. Tvrdíme, že jakmile se naši vedoucí skupinek zlepší ve vedení, bude líp.

Ano, takové struktury byly dobré. Zachovaly sbor v těžkých obdobích minulých desetiletí stejně jako voda z potoka zachovala při životě Eliáše v sedmnácté kapitole první knihy Královské. Můžeme říct, že tyto služby měly ve své době význam a přinášely život. Nikdy nechci kritizovat metody předchozích generací, protože ve svém čase skrze ně Bůh působil. Avšak nakonec se slovo Páně stalo k Eliášovi a znělo: „*Zvedni se a jdi...*“ Bůh připravoval nové zázračné způsoby, jak přinést život a spásu, které převyšovaly okamžiky strávené u potoka.

Toto je zásadní princip revitalizace. „*Dobré je nepřítelem skvělého*“ (Collins, 2001). Chceme ve svých sborech probudit hlad a žízeň, aby lidé dělali pro Boha to nejlepší, co dokáží. Informace o časech bohoslužeb a o našem vyznání víry může samozřejmě sdělovat obyčejný bílý papír. Někdo může říct, že to stačí a že nemusíme dělat marketing po vzoru okolního světa. Pokud však mám ve sboru mladého člověka Bohem obdarovaného v oblasti médií

a grafiky a já jako pastor ho nedokážu povzbudit, aby rostl ve svých obdarováních a uplatnil je plně na Boží misi, pak jsem zhřešil vůči nim i vůči Bohu. Vlastně tak mladým lidem říkám, aby zakopali své hřivny do země jako nevěrný služebník (Mt 25). Nechtěl bych před Bohem stanout v soudný den a říct „*ale vždyť to stačilo...*“ Bůh od nás žádá a zasluhuje to nejlepší.

Ve své knize o rozvoji podnikání Kathrine Catlinová píše: „*Nepodlehnete pokušení zaměstnávat lidi, které můžete ovládat a kteří budou vždy následovat jen váš vzor. Zaměstnejte lidi, kteří jsou chytřejší než vy*“ (Catlin, 2001, 426).

Principy z podnikání mají v církvi jen omezenou uplatnitelnost. Ovšem ochota umožnit ostatním, aby přerostli mě jako vedoucího, se vyžaduje i od pastorů. Když odoláme pokušení dovolit sloužit u nás ve sboru pouze těm lidem, kteří následují náš vzor, může to přinést nový život. Bůh posílá do církve různé typy lidí a ti mívají jiné hřivny než pastor a starší. Moudří vedoucí rozpoznávají Boží jednání v tom, že jim takové lidi posílá, a budují je pro dílo Kristovo. Možná je Bůh poslal, aby nás, vedoucí, něčemu naučili.

Jason Morrison, M.A.C.M. se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Missions v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými podporovateli Božího díla (nejen) v Čechách.

Tento článek je adaptací akademického článku předloženého autorem v rámci doktorského studia na Evangel University ve Springfieldu v USA. Vychází z následujících zdrojů:

Catlin, Katherine, and Jana Matthews. *Leading at the Speed of Growth: Journey from Entrepreneur to Chief Executive Officer*. New York: Hungry Minds, 2001. Kindle edition.

Collins, James C. *Good to Great: Why Some Companies Make the Leap and Others Don't*. New York: Harper Business, 2001.

Kimball, Dan. *The Emerging Church*. Zondervan, 2000. Kindle edition.

Kraft, Charles H. *Communication Theory for Christian Witness*, Rev. Ed. (Faith Meets Faith). Orbis Books, 2013. Kindle edition.

Lee, Wayne, and Sherry Lee. *The Church Life Model: A Biblical Pattern for the Spirit-filled Church*. Lake Mary, FL: Creation House, 2011

Morrison, Jason A. „Letniční Model Církve.“ *Magazín Praktické Letniční Teologie*, Jaro 2017, 24-25.

Piper, John. *Let the Nations Be Glad! The Supremacy of God in Missions*. Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003.

Konference pro ženy a dívky

Konferenční centrum Immanuel
datum konání: 4.10. – 6.10. 2019

"Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý." Ž 34,9

Program:

Kreativní večer s Rachael Rector

Semináře s Lídou Hojkovou a Lídou Pohankovou

Prorocké chvály v podání skupiny AWAKEN WORSHIP

Nedělní bohoslužba a další...

ZODPOVĚDNOST TĚCH, KDO POUŽÍVAJÍ SLUŽBU JAKO NÁSTROJ K VEDENÍ

Dr. H. MAURICE LEDNICKY

V současné generaci mnozí lidé – včetně některých významných vedoucích – odmítají koncept **OSOBNÍ ZODPOVĚDNOSTI**. Té je však třeba, a to obzvláště u těch, kdo zastávají úřad pastýřů církve Páně, kde se vůdcovství odehrává prostřednictvím služby druhým. Někdy na sebe tento vznešený úkol ani nechceme vzít, protože sebou nese tolik důsledků. Bůh je však věrný a pomáhá nám! Proto bych vás rád tímto vyučováním povzbudil. Pravdou je, že nikdy nedosáhneme absolutní dokonalosti. Díky milosti našeho milujícího Otce však můžeme usilovat o to, abychom se stále více podobali našemu Mistru, jemuž ochotně sloužíme a k jehož obrazu se postupně proměňujeme (Římanům 8,29).

Koncept **vedení prostřednictvím služby** se vymyká běžnému chápání vůdcovství. Na první pohled se jedná o protimluv. Jako Boží děti si však potřebujeme připomínat, že ačkoliv dočasně žijeme v systému tohoto světa, ve skutečnosti jsme občany duchovního Božího království. Ježíš nás učil, že obě dvě největší příkázání souvisejí s našimi vztahy – na prvním místě k Bohu a na druhém k ostatním lidem. „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první příkázání. Druhé je podobně důležité: „Miluj svého bližního jako sebe samého.“ (Matouš 22, 37-39; překlad NLT). Během našeho studia zjistíme, že Ježíš byl největším příkladem člověka vedoucího prostřednictvím služby. Naším cílem by mělo být napodobovat jeho vztah s Otcem a těmi, jimž sloužil.

BUĎTE VZOREM KRISTOVA VŮDCOVSTVÍ

Existuje bezpočet knih popisujících Ježíšův přístup k vůdcovství, který zastával v průběhu svého pozemského života. Nechci snižovat hodnotu těchto knih. Rád bych však zdůraznil, že Ježíš nevyvinul nějaký vůdcovský styl – nebylo to naučené chování – pouze přirozeně vyjadřoval svůj charakter. Musíme být opatrní a dávat si pozor na to,

abychom se nepokoušeli naši lidskou filozofii efektivního vůdcovství a naše kulturní východiska uměle synchronizovat s Písmem. Chceme-li být stále lepší v tom, jak vedeme prostřednictvím služby, musíme nejprve dobře poznat způsob Ježíšova myšlení a životní styl našeho dokonalého vzoru.

➤ Ježíš byl člověkem modlitby.

Bible barvitě popisuje Ježíšův modlitební život od chvíle, kdy ho Jan na počátku jeho veřejné služby pokřtil (Matouš 3,13-17), až do okamžiku předcházejícího jeho zatčení a rychlé cestě na kříž (Matouš 26,36-46). Při první zmíněné události si Pán uvědomil plný dopad své pozemské mise a věděl, že k jejímu uskutečnění bude potřebovat sílu svého nebeského Otce. V Getsemanské zahradě si zase plně uvědomoval, jaké události leží před ním a ukončí jeho život. Také tehdy potřeboval sílu nebeského Otce. Postupoval podle jasného schématu. Boží syn se modlil za to, aby mu přítomnost jeho Otce dodávala útěchu a ujištění.

Zmíněné dvě situace nebyly jediné, kdy Kristus vstupoval do modliteb. Lukášovo evangelium zachycuje jeho modlitební život v celé řadě veršů a ukazuje, že se modlil při mnoha příležitostech.

1. Při svém křtu (Lukáš 3,21).
2. Během svého (modlitebního) půstu na poušti (Lukáš 4,2).
3. Na poušti, poté co uzdravil mnoho lidí (Lukáš 5,16).
4. Než si vybral své učedníky (Lukáš 6,12).
5. Na hoře proměnění (Lukáš 9,28-29).
6. Než učedníky naučil Modlitbu Páně (Lukáš 11,1).
7. Za Petra (Lukáš 22,32).
8. V Getsemanské zahradě (Lukáš 22,44).
9. Na kříži (Lukáš 23,46).

Zároveň Lukáš zachycuje tři podobenství o modlitbě.

1. O muži, který o půlnoci vyhledá svého přítele (Lukáš 11,5-10).
2. O vdově a nespravedlivém soudci (Lukáš 18,1-8).
3. O farizeovi a celníkovi (Lukáš 18,9-14).

Modlitba je horká komunikační linka s Bohem, která nám umožňuje mluvit s ním svobodně, upřímně a beze všeho strachu. Pisatel listu Židům nás povzbuzuje, abychom „s důvěrou přistupovali k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas“ (Židům 4,16), protože máme „velekněze, který s námi soucítí v našich slabostech, neboť prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu“ (Židům 4,15). Jen na to pomyslete! Kristus, vyvýšený po pravici Otce, ve své modlitební službě pokračuje i dnes – přimlouvá se za každého z nás před Božím trůnem.

➤ Ježíš byl člověkem ukázněného uctívání

V Ježíšově době byla domovem židovského uctívání synagoga. Dokonce i v Jeruzalémě, kde se nacházel chrám, stálo v té době téměř pět stovek synagog. Pro zajímavost uvedu něco z pozadí vzniku těchto míst určených k uctívání. Všeobecně přijímanou tezí je, že první synagogy byly založeny v době babylónského zajetí, které prakticky ukončilo královské období historie Izraele. S postupem času se ustálilo, že každá ves či městečko, kde žilo alespoň deset židovských mužů, si mohly postavit vlastní synagogu. Ačkoliv se jejich architektonická podoba lišila, vždy tam bývala truhla na uchovávání svitků Písma (Zákona a Proroků). Učitelé z nich předčítali (vestoje) a následně usedali, aby vyložili pasáž, již právě přečetli. V přední části budovy stávalo vyvýšené pódium se stolem a židli, z něhož vždy někdo četl a vykládal Boží slovo. Naproti němu stály židle pro vedoucí synagogy. Budova sloužila i jako jakési komunitní centrum, v němž probíhalo vyučování

dětí nebo se řešily různé obchodní záležitosti. Synagoga představovala pro lidi, žijící v jejím okolí, centrum života, každodenních společenských aktivit a sobotního uctívání. Jen na okraj, v evangeliích a knize Skutků nalzáme o synagogách řadu zmínek, v pozdějších dopisech a epištolách však již ne. O synagoze se dvakrát zmiňuje ještě kniha Zjevení v souvislosti s Kristovými výzvami sedmi sborům v Malé Asii, o nichž se vyjadřuje jako o „synagogách Satanových“ (Zjevení 2,9; 3,9).

Krátce po svém křtu se Ježíš vrátil do Nazareta, kde „podle svého zvyku“ (Lukáš 4,16) v sobotu vstoupil do synagogy, kde mu byl předán svitek ke čtení. Z tohoto gesta, kdy mu bylo umožněno číst a vyučovat (vykládat) biblickou pasáž, můžeme jednoduše vyvodit, že Ježíše ve své domovské synagoze dobře znali a těšil se přízni a důvěře tamějších vedoucích a lidí, kteří do ní přicházeli uctívat Boha. Také v následujících třech letech, kdy putoval od vsi ke vsi a od města k městu, vstupoval do jejich synagog, kde kázal a učil, ačkoliv neabsolvoval žádný formální výcvik v rabínském zákoně. Každopádně vidíme, že kromě osobního modlitebního času se Ježíš pravidelně zapojoval do společného uctívání s ostatními.

➤ Ježíš byl člověkem nekompromisních principů

Bible nás jednoznačně vyučuje tomu, že Ježíš žil bezhříšný život (2. Korintským 5,21; Židům 4,15; 1. Petrův 3,18). Zásadním faktem přitom je, že byl počat z Ducha svatého a zrodil se z panny Marie (Lukáš 1,26-28), což znamená, že se nenarodil pod prokletím Adamova hříchu. Neměl tedy přirozenost porušenou hříchem. Někteří teologové tvrdí, že kvůli svému nadpřirozenému narození Kristus ani zhřešit nemohl.

Kde není možnost volby, tam není ani možnost pokušení.

.....

Kde není pokušení, tam není ani možnost páchat zlo.
Ježíš měl podobně jako my možnost volby
a podobně byl vystaven pokušení...

AVŠAK na rozdíl od našeho praotce Adama si zvolil nezhřešit.

Ačkoliv z Písma víme, že náš Pán během svého pozemského života nikdy nezhřešil, zároveň při více příležitostech čteme, že byl „pokoušen“. Nejpodrobnější záznam o tom, jak satan Krista pokoušel, nalzáme v souvislosti s jeho čtyřicetidenním půstem na poušti (Matouš 4,1-11). Lukáš následně celou událost shrnuje: „Když ďábel dokončil všechno [kompletní cyklus] pokušení, odstoupil [dočasně] od něho [držel se od něj opodál] až do jiné – příhodnější a vhodnější – doby“ (Lukáš 4,13; Amplified Bible).

Ježíš například prokázal velký soucit ženě přistižené při cizoložství. Dokonce ani nechtěl prohlubovat její veřejné ponížení tím, že by na ni upřel svůj spravedlivý zrak a raději poodstoupil stranou a psal si do písku. Pokryteckým farizeům a učitelům zákona, kteří se ho pokoušeli chytit za slovo, řekl pravdu. Nepopřel platnost Mojžíšova zákona, ačkoliv věděl, že tito židovští vůdci dobře znají pravidla římského práva ohledně nejvyššího trestu. Řím totiž Židům nedovoloval vykonávat popravu. Právě proto byl Ježíš nakonec předveden před Piláta a Heroda, ustanovené zástupce Římské říše, která jediná měla autoritu trestat smrtí. Jemný a laskavý Ježíš okamžitě rozpoznal motivy plné odsouzení a pokryteckého ducha těchto náboženských vůdců. Jejich zlé úmysly zjevně porušovaly principy zbožnosti. Jakmile se však pokrytečtí žalobci jeden po druhém vytratili, Ježíš nepřehlédl a netoleroval ženin hřích. Měl pro ni poselství, sestávající z dvou částí: (1.) „*Ani já tě neodsuzuji*“ a (2.) „*Jdi a od této chvíle již nehřeš*“ (Jan 8,11).

Životní lekce: Ti, kdo chtějí v duchovním království používat službu jako nástroj vedení, potřebují na prvním místě studovat život Syna člověka. Než dokážeme správně vyhodnotit jeho skutky, potřebujeme nejprve do hloubky studovat jeho charakter. Ježíš pro nás může být příliš dokonalým vzorem a vyvolávat v nás pocity vzdát veškerou snahu o to se mu přiblížit. Je správné si přiznat, že úplné dokonalosti nikdy nedosáhneme. Takové uvědomění by nás však tím spíše mělo vést k potřebě kráčet co možná nejtěsněji po jeho boku. Začneme-li ukázněným životem modlitby, uctívání a nekompromisních principů, položíme pevné základy duchovně zralému vůdcovství. Souhlasíte?

PROJEVUJTE DUCHA POKORY

Jeden ctihodný vedoucí církve obdržel před lety otázku ohledně tří hlavních charakterových ctností křesťana. Odpověděl: „*Pokora, pokora a pokora.*“

Pokora není jednou z řady milostí či ctnostných vlastností. Je kořenem všech, neboť předpokládá správný postoj k Bohu a umožňuje jemu samotnému vykonávat veškerou práci.

z knihy Andrewa Murrye Pokora

Náš Pán pokoře vyučoval a žil ji. Poslechněme si některé jeho výroky na toto téma.

- ❖ „*Já jsem mezi vámi jako ten, který slouží*“ (Lukáš 22,27).
- ❖ „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci...*“ (Matouš 11,29).

- ❖ „*Kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vaším služebníkem; a kdo by chtěl být mezi vámi první, bude vaším otrokem. Stejně jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Matouš 20,26-28).
- ❖ „*Jestliže tedy já, Pán a Učitel, jsem vám umyl nohy, i vy si máte navzájem umývat nohy. Dal jsem vám příklad, abyste i vy činili, co jsem já učinil vám*“ (Jan 13,14-15).

Janovo evangelium jedinečným způsobem zachycuje důvěrný vztah mezi Kristem a Otcem. Ježíš v tomto evangeliu nazývá Boha svým Otcem přibližně stokrát, čímž zdůrazňuje, že Mesiáš je Boží syn. Všimněte si, jak často v následujících pasážích používá slovo „*nic*“ a další podobné výrazy vyjadřující jeho absolutní pokoru před Otcem.

- ❖ „*Syn nemůže sám od sebe činit nic*“ (Jan 5,19).
- ❖ „*Já sám od sebe nemohu dělat nic. Můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli*“ (Jan 5,30).
- ❖ „*Slávu od lidí nepřijímám*“ (Jan 5,41).
- ❖ „*Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli*“ (Jan 6,38).
- ❖ „*Mé učení není mé*“ (Jan 7,16).
- ❖ „*Nepřišel jsem sám od sebe*“ (Jan 7,28).
- ❖ „*Sám od sebe nečiním nic*“ (Jan 8,28).
- ❖ „*Já nehledám svou slávu*“ (Jan 8,50).
- ❖ „*Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe*“ (Jan 14,10).
- ❖ „*Slovo, které slyšíte, není moje*“ (Jan 14,24).

Kdosi řekl, že **jakmile začneme upozorňovat na vlastní pokoru, ztrácíme ji**. Pravá pokora nespočívá v ponižování se, chození se sklopenou hlavou a sotva slyšitelném verbálním projevu. Skutečná pokora tkví v rozpoznání našeho postavení v Kristu. „*Boží milostí jsem to, co jsem*“ (1. Korintským 15,10). Mám-li vést ostatní ke zkušenosti spasení – Boží milostí skrze víru v Krista – musím si být hluboce vědomý toho, že jsem pouhým kanálem, jímž k lidem proniká Boží slovo. „*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponižil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži*“ (Filipským 2,5-8).

Životní lekce: Dar pokory se dá jen velice obtížně zařadit do nějaké kategorie. Velice těžko se v životě dosahuje a udržuje. Člověk, který má pokorného ducha, na něj

sám neupozorňuje. Dobrým začátkem pokorného života je pokleknout na úsvitu každého dne v podřízenosti a s hlubokou vděčností před tím, kdo si nás vybral za své služebníky. Pokorný život vyžaduje na naší straně trvalou píli, neboť neustále čelíme urážkám i chvále. Nejúčinnější plán pro každou situaci zní: ať druzí lidé ve vás a skrze vás vidí žít Krista.

Náš Pán a Spasitel byl pro nás vzorem ve třech důležitých vlastnostech. Byl člověkem modlitby, ukázněného uctívání a nekompromisních principů.

Tyto prvotřídní vlastnosti stmeloval duch pokory. Jak úžasný vzor! Stejně základní vlastnosti potřebujeme cíleně udržovat i ve svých životech. Nefunguje to tak, že se jednoho dne probudíme a zjistíme, že se tyto věci staly našimi prioritami. Budeme-li však den za dnem kráčet v jeho milosti a žít Duchem naplněný život v poslušnosti jeho Slovu, vyrosteme v Kristu ke zralosti (2. Korintským 3,18; Efezským 4,14-16). Můžeme to vyjádřit různými slovy – musí se z nás stát jeho velvyslanci, zástupci, mluvčí, učedníci, následovníci a služebníci – v jeho církvi i ve světě.

V budoucnu se zaměříme na praktickou stránku vedení, jehož nástrojem je služba. Neustávejme v lásce a službě Ježíši, který se brzy vrátí!

Dr. H. MAURICE LEDNICKY je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým prezidentem Central Bible College ve Springfieldu ve státě Missouri.

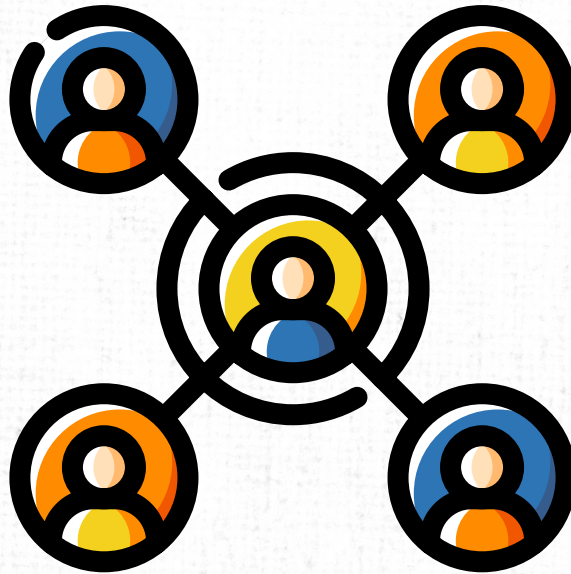
DAR POKORY

1. Nemyslete si, že jste lepší, ať procházíte jakoukoliv vnější okolností.
2. Pokora nespočívá v sebekritice, nošení rozedraných šatů nebo trvalém podřizování se všem a všude, ale v realistickém náhledu na sama sebe, zejména v uvědomění si, že „nejsem hoden“.
3. Budete-li takto o sobě smýšlet, smiřte se s tím, že stejně o vás budou smýšlet i druzí lidé.
4. Dělejte dobré věci tehdy, když vás nikdo nevidí a nemůže je ocenit. Buďte spokojeni, i když vás nikdo nechválí.
5. Nikdy přímo ani nepřímo neříkejte nic, co by v ostatních vyvolávalo pocit, že vás mají pochválit nebo vám skládat komplimenty.
6. Když vás někdo pochválí za něco, co jste udělali, přijměte to neutrálně a chválu předejte Bohu.
7. Budujte si dobré jméno tím, že budete charakterním a pokorným člověkem.
8. Nikdy se nepyšněte tím, že vás někdo chválí. Radujte se v Bohu, který vám dal dary, jež ve vás ostatní rozpoznávají.
9. Neptejte se druhých na své chyby, pokud je vaším skutečným záměrem, aby vás pochválili za vaše dobré vlastnosti.
10. Pokud vás někdo nebere na zřetel nebo se cítíte nedocenení, nepřestujte si skrytý hněv. Nevyhledávejte si skupinu pochlebovačů, kteří se postaví na vaši stranu.
11. Odmítejte všechny pyšné myšlenky, které vám ďábel šeptá.
12. Aktivně chvalte druhé lidi.
13. Buďte rádi, když slyšíte o tom, že se ostatním daří dobře v práci a mají vysoké příjmy, i kdyby se vám právě dobře nevedlo.
14. Nikdy se nesrovnávejte s ostatními, pokud to neděláte proto, abyste někomu pomohli zvednout jeho sebedůvěru a sami sebe pokořit.
15. Nesnažte se trvale omlouvat své chyby. Ctnost opovrhne lži a zástěrkami.
16. Děkujte Bohu za každou svou nedokonalost. Přijímejte ji jako Boží přízeň a nástroj, jehož pomocí můžete vzdorovat pýše a pěstovat si pokoru.
17. Nepoukazujte na slabosti ostatních, abyste v nich vyvolali pocit, že nejsou stejně schopní jako vy.
18. Pamatujte, že pro Boha je důležité to, abychom mu podřizovali sami sebe a vše, co máme.

Z knihy Jeremy Taylora (1613-67) *The Rules and Exercises of Holy Living* (Pravidla a praktiky svatého života)

Hrdinové v našem středu

Jeffrey W. Dove

Již téměř čtyřicet let sloužím v církvi na plný úvazek. Nejprve jsem sloužil jako pastor místního sboru, misionář v Asii a posledních sedm let vedu celosvětovou službu, která vydává studijní materiály pro vedoucí. Během všech těch let jsem získal řadu zkušeností a vyzoroval, jak funguje místní církve a jak je možné zlepšit efektivitu její služby. Za touto službou většinou stojí ti, kdo mají tituly a pozice, a právě jim se často dostává za jejich práci ocenění. Díky Bohu za služebníky na plný úvazek, neboť jsou pro Kristovo tělo velikým darem!

Stejná pozornost by však měla patřit i dobrovolníkům, kteří nenápadně a věrně pracují „za oponou“ ve zdánlivě neviditelných službách. Právě ti přispívají k tomu, aby mohla být činnost církve co nejefektivnější. Je na ně vždy spoleh, byť slouží mimo záři reflektorů. Ve stanovený čas od Pána obdrží odměnu za svou věrnost ve službě.

Uvedme několik biblických příkladů takových lidí:

- **Příběh Obadjáše** z 1. Královské 18. Obadjáš sloužil věrně a vytrvale, ačkoliv ne na výsluní, nýbrž v utajení! V době, kdy mnoho lidí odmítalo víru a vůdce lidu Boží služebníky pronásledoval, mučil a zabíjel, riskoval Obadjáš své postavení, peníze i vlastní život, aby sloužil „za oponou“ jako ochránce Bohem povolanych proroků.
- **Áron a Chúr**, kteří v sedmnácté kapitole knihy Exodus pozvedali ruce Božímu proroku Mojžíšovi, jsou dalším biblickým příkladem. O vítězství nad Amálekovi se zasloužili stejnou měrou, jako všichni

ostatní Izraelci, kteří se bitvy účastnili. Jejich služba se neodehrávala na výsluní, pro úspěch vojenské akce však byla zásadní. Oba muži vystoupali na vrchol, aby po Mojžíšově boku sledovali probíhající bitvu. Byli schopni pružně reagovat a ochotní udělat pro naplnění Božího úkolu cokoliv. Mojžíš pozvedal Pánovu hůl, oni však podpírali ruce, které hůl držely!

- **Besaleel s Oholábem** v šestatřicáté kapitole knihy Exodus. Tito dva muži rozuměli tomu, že Mojžíš přijal od Hospodina vizi, směr a plány. Když se s nimi o tom sdílel, přijali jeho vizi, vzali ji za svou a věnovali jejímu naplňování velký díl svého času, obdarování a energie, aby v pustině vztyčili svatostánek a proměnili sen v realitu. Srdcem, rukama i myslí podporovali dílo Království a pracovali na jeho rozvoji. **Hrdinové v našem středu...**

Ve svém vlastním životě vzpomínám na mnoho lidí, kteří sloužili odhodlaně, věrně a spolehlivě a vytrvale naplňovali úkoly, které jim vedoucí svěřovali. Sloužili, jako by to dělali pro samotného Spasitele.

- **Muž jménem Pavel**, který v neděli ráno odemykal dveře církve dřív, než přišel první člověk, a čekal, než odejde poslední, aby budovu opět zamkl... dělal to věrně a bezchybně po celé desítky let... **Hrdinové v našem středu...**
- **Muž jménem Denzel**, který po celé roky připravoval hrané a kreslené příběhy pro děti od osmi

do jedenácti let... Tyto příběhy a ilustrace jsou ve mně stále živé i poté, co uplynulo přes padesát let mého života. Naučil mě lásce k příběhům Bible.

Hrdinové v našem středu...

- **Muž jménem Charlie Book.** V roce 1982 jsem stanul za kazatelnou maličké církevní budovy, jejíž kapacita v neděli ráno nepřesahovala padesát míst při obsazení každé židle v sále. Právě tam jsem v čase chval a uctívání po službě Slova přijal od Pána vidění. Podobná vidění nepřijímám často – ani jiné fyzické či duchovní projevy tohoto typu. V ten den mi však Bůh poodkryl závoj budoucnosti a dal mi za něj nahlédnout. Spatřil jsem budovu, kterou si Pán přál, abychom postavili pro náš rostoucí sbor, a která nám měla pomoci zasahovat okolní společnost pro Krista. Neměli jsme žádné peníze (sbor nedokázal platit dokonce ani mou mzdu jako kazatele), když jsem však vidění sdílel se svými lidmi, přijali ji jako Boží slovo a zavázali se spolu se mnou, že ji uskuteční. Hned druhý den poté, co jsem toto vidění sdílel, přijel na církevní pozemek muž jménem Charlie Book s velkým buldozerem. Právě jsem seděl ve sborové budově, když jsem pocítil, jak se pode mnou otřásá půda. Vyšel jsem ven a uviděl Charlieho s buldozerem. Zvolal jsem: „Charlie, co to děláš?“ Široce se usmál a prohlásil: „Začneme hrabat díru na základy nové budovy. Bůh nás zaopatří!“ Charlie představoval víru v akci a tímto činem povzbudil i mou vlastní víru. V průběhu příštího roku jsme zažívali zázrak za zázrakem a o dvanáct měsíců později jsme již seděli, zpívali a modlili se ve zcela nové budově – téměř plně zaplacené v hotovosti. Nikdy nezapomenu na Charlieho výraz tváře, když zvolal: „Začneme...!“ Jako velice mladý a nezkušený vedoucí jsem potřeboval sílu, zkušenost a povzbuzení, které mi v to pondělní ráno dodal muž jménem Charlie Book. **Hrdinové v našem středu...**

- **Muž jménem Charles Dove.** Mimochodem můj otec, který sám sebe nazývá „starým pánem“. Jako dítě jsem ho sledoval, jak opravuje sborovou budovu, když zatékala střecha; jak staví židle, když sbor začal růst; jak věrně a vykazatelně spravuje sborové finance; jak slouží jako diákon týmu vedoucích; jak se stará o občerstvení pro hostující evangelisty a misionáře; jak vykonává manuální práce na sborovém pozemku jako je sekání trávy... to vše a mnoho dalšího jako neplacený dobrovolník. Můj táta navštěvoval nemocné, povzbuzoval pastora a věrně, měsíc za měsícem, odevzdával sboru desátky i naše rodinné dary, a to i v těžkých dobách, kdy se nám nevedlo nijak dobře. Naučil mě, jak se modlit a přimlouvat u Pána. Nevyučoval mě tomu z nějaké knihy, ani mi to „nevysvětloval“ – stačilo mi slyšet ho ze svého pokoje našeho ma-

lého domu, jak se každý večer po celých sedmáct let, po něž jsem doma bydlel, věrně modlí. Byl to opravdový muž Božího slova, který nenechal uplynout jediný den, aniž by si sedl a četl ze svatého Božího slova – téměř vždy nahlas... Žil Slovo, kráčel v něm a prokazoval upřímnou věrnou lásku Otcově církvi a pastorovi, pod jehož vedením sloužil. To vše dělal bez reptání a neočekával za to žádné pochvaly či pozornost. **Hrdinové v našem středu...**

Všichni tito muži ovlivnili můj osobní náhled na službu a vedení Kristova těla. Tito muži mi dali více než biblická škola nebo absolvování teologického semináře. Jejich věrné plnění úkolů pro blaho církve je mi trvalou inspirací. Jsem za ně Bohu vděčný a každému z nich jsem ve vhodný čas za jejich práci poděkoval a vyjádřil jim své ocenění.

Smím vás povzbudit, abyste jako vedoucí v kontextu své služby pečlivě vyhledávali vaše „hrdiny“? Musím vás upozornit, že tito lidé vždy nepatří k těm nejspolečenštějším tvorům a k lidem, s nimiž každý dobře vychází. Jejich věrnost přijaté službě, závazku, dávání a modlitbě však „posilní vaše paže i vizi“, zatímco pracujete v jejich středu na naplňování svého povolání pastora a učitele. Ujistěte se, že od vás slyší slova povzbuzení a ocenění a že jejich jména zmiňujete ve svých modlitbách, kdykoli vám je Pán přivede na mysl. Jako služebníci evangelia jste darem Kristovu tělu... **Hrdinové ve vašem středu** jsou zase Božím darem vám osobně jako služebníkům.

Jeffrey W. Dove, ředitel
LIFE Publishers International

Nabízíme vyšší odborné vzdělání v letniční teologii s možností přechodu do bakalářského programu. Klademe důraz na praxi, duchovní život a osobní přístup. Šk. rok 2019/20 zaměříme na umění křesťanské komunikace a pedagogiky. Máme i jednoletý program a program pro nematuranty.

#duševně
#osobnostně
#intelektuálně

Pro táhni se nadechni

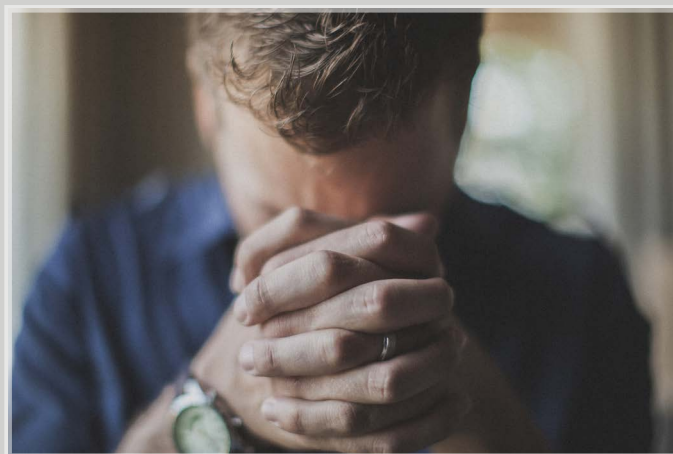
#Ducha #modlitbu #radost

wyplň

#Velké poslání #Boží vůli
#smysluplně svůj čas

p ř i h l á š k u

www.vosmt.cz/prihlaska

Magazín praktické letniční teologie
Léto 2019 | Muži ve víře

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

Vydává:
Apoštolská církev
Polní 1105/15
737 01 Český Těšín
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@apostolskacirkev.cz.

Vybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA. Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.